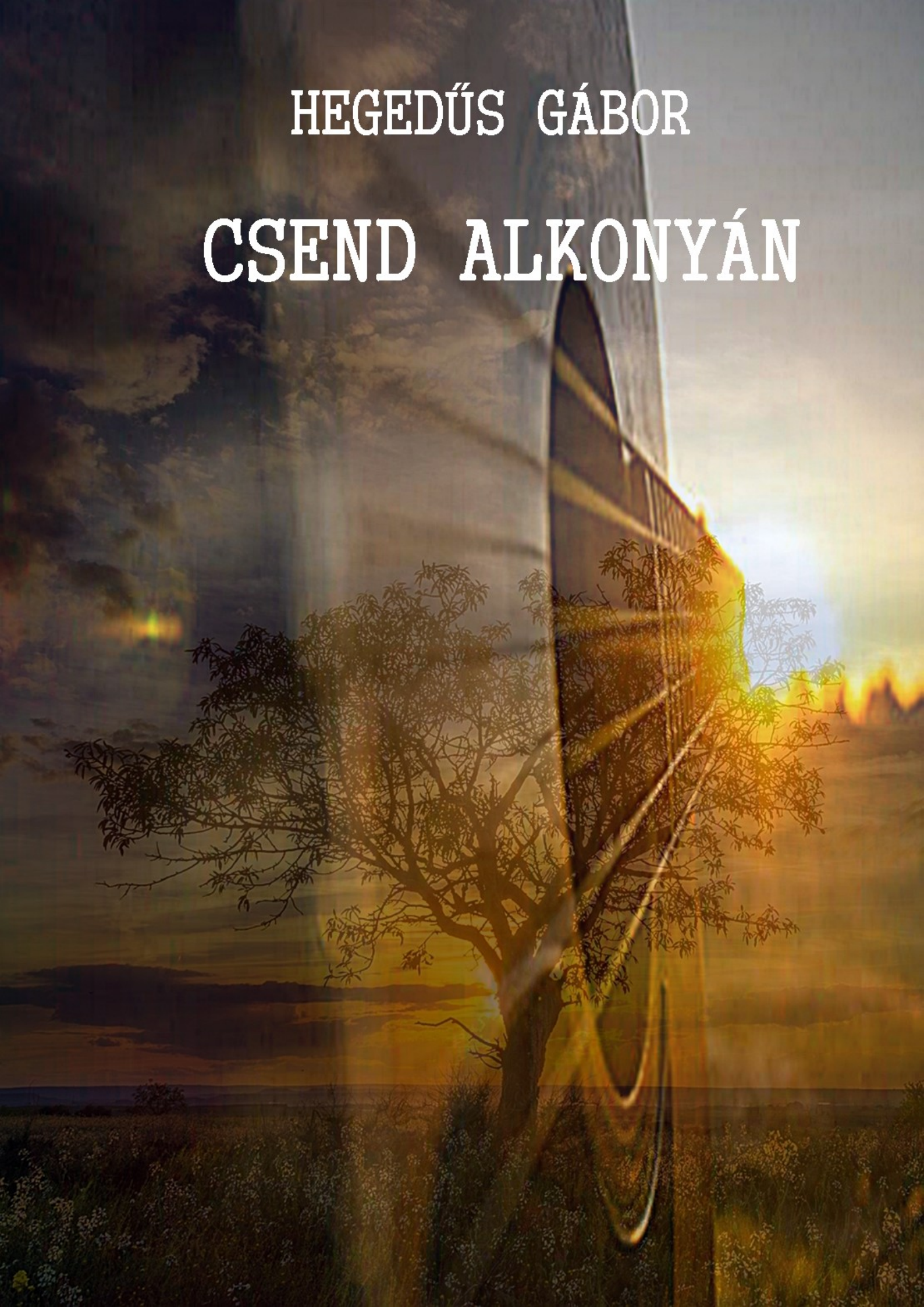

HEGEDŰS GÁBOR
CSEND ALKONYÁN

A szavakat sem elég
megőrizni, a
vetőmagra is kell
mindig gondolni.
Bizonyára ezért
próbálok verseket írni.
Szavakat csíráztatni.
Kányádi Sándor

Hegedűs Gábor

Csend alkonyán

**Versek, novellák,
parafrázisok**

Csend alkonyán

csend alkonyán megtépázva
hallgatnád ha lenne a zajt
csak ülsz magadban mélázva
várod hogy dörrenjen a rajt

tép szaggat az idő foga
taposna sárba ha lehet
mint a koszos szakadt ruha
átírja komfort érzetedet

rád telepszik csend mákonya
szeretne magába zárni
zaj kellene csak aprócska
gitárod húrján játszani

érzelmes szívhez szóló dalt
ami szép megmozdít mindent
csend magánya lassan elhalt
érzése megszűnt odabent

készen állsz újra a harcra
bár tép szaggat a múlt árnya

Az alkony

A nap visszanéz a vöröslő horizonton,
az este lesz az úr a házak felett.
A tájat nézem itt, ülve a teraszon,
s a néhány még parázsló felleget.

Az alkony nyugalma befedi a tájat,
lassan a fényből szürkület lesz már
A nap a hegyek mögött vet magának ágyat,
az este bizony csak erre vár.

A madarak aludni térnek az ágakon,
a természet maga is pihenni tér,
szellő sem rezdül már a lombokon,
s az est a szép holnapról mesél.

Gyűlölni egyszerűbb

gyűlölni egyszerűbb mint szeretni
ölni zúzni egymást nap-nap után
a pincébe lejárni nevetni
ha lehet csak néha nagyon ritkán

megjátszani a vadat kegyetlent
közben a félelem agyat repeszt
sárban fetrengeni olyan jó lent
hisz az ego fogva tart nem ereszt

ölni is ha kell parancsra gyorsan
konc az asztalodra csak így kerül
talpat nyalni őrvjögő forgatagban
talán alamizsna is jut repül

de meddig tudod ezt így csinálni
míg rájössz hogy nincs már szükség reád
csak gyűlölni tudsz már nem szeretni
végleg magába ránt a szolgaság

meg sem fordul a zilált agyadban
a hibát tudom én követtem el
meg sem fordul az hogy csak magadban
lelheted meg de sorsod nem felel

elhagyod egyszer a földi létet
és utánad csak a káosz marad
hisz nem törted fel a hét pecsétet
lét ingoványa lehúzó elragad

mi lesz akkor az megfejthetetlen
túloldalon majd minden kiderül
hisz dolgod itt maradt rendezetlen
de megtisztít a fény kívül belül

Ki vagyok én II.

ki vagyok én
mondd miért nem segítesz
hisz te láthatod azt is
mit szemem nem láthat

ki vagyok én
ha csendet tép szaggat
a belőlem áramló
renegát gondolat

ki vagyok én
hisz bárhoggy igyekszem
elfogadni
nem fognak soha

ember csak az vagyok
alkotó de nem hallgató
a "szent fát" bár felemeltem
a dalom csak gyengén hallható

ki vagyok én
teszem fel sokszor
tükörbe nézve
magamnak a kérdést mindennap

ember csak az vagyok
mondom bár nem vigasz
hisz a kérdés bonyolult
talán egy aprócska nüansz
a lét nagy kérdései között

ha tudod a választ oszd meg velem
megköszönöm majd illedelmesen

Is erat vere dignitas is

Tényleg megérte

"a semmiben sötét szellem-üreg
sejtetni hol rejtőzik néma isten
az agya megtorol és elbotlik a kincsen
távoli zaj-zenében förtelmes üteg"

Radnai István: CONFESSIO INTERSTELLARIS

vajon mért fordult el tőlünk az isten
miért engedte az agy-leépülést
tobzódunk ismét a szellemi nincsből
de az agy nem látja ezt a sérülést

a durvaság hatalmat nyert közöttünk
nem tisztelve senkit aki mást akar
mert párbeszéd helyett csupán az öklünk
ami játszik és üvöltő hangzavar

ma nem látjuk már a fától az erdőt
hisz minden pórusunk konc után kutat
közben idő karcol arcunkra redőt
rózsaszín szemüveg mindig mást mutat

hatalom a pénz mit látunk "józanul"
szemünk előtt mindig dollárjel vonul

ajánlás

herceg miért ilyen silány az ember
saját képére teremtette isten
ego a hatalomvágy mint a tenger
a "szeretet zene" csak ünnepeken

ha üt majd a gong az utolsó órán
a teremtő karja kinyúl-e érte
hogy segítsen rajta és így szól talán
mondd kedves barátom tényleg megérte

de a jajszóra már semmit nem felel
segít vagy hagyja hogy végleg tűnjön el

Megpörgetve

megpörgetve gyorsuló üzemben
húrok szakadnak kopott gitáron
énekelem dalom halkán csendben
de nem tör át a komor falakon

bezárt az élet rövid időre
vagy hosszabbra azt még nem tudhatom
egyenes útról hosszú lejtőre
visszafordulhatok majd gondolom

ma hátamon még gorgók szánkóznak
páriák néznek rám szánakozva
szirén énekek fújnak dalomnak
altatót...küzdök fogcsikorgatva

még meddig tart ez a vesszőfutás
mikor lehetek már végre szabad
lesz-e majd egykor felszabadulás
vagy létem „beteg rabszolga” marad

küzdennem kell a végsőkig tudom
gorgók páriák... harcot vállalom

ajánlás

hercegem oly sok a rossz gondolat
ha betegség gyötri a testedet
harcot vállalva a rossz pillanat
eltűnik...remény tölti be a percet

ragadd meg akkor majd ezt az érzést
válaszd magadnak a visszatérést

Üveg nyakán

miért ver engem két kézzel az isten
miért nem ad már boldog napokat
félelem illata szálldos a légben
közben takarítom a romokat

üveg nyakán lobog a pántlika
hasít a csend a delírium felett
szürke ég alatt csupán a zúzvara
mitől a táj oly csodás fehér lett

szellemlovasok tombol az éjszaka
fényt okádna fenn a csillagos ég
de a földet sűrű köd takarta
mint tejben úszó ázó kiflivég

nem zúg ott fenn a szférák zenéje
néhány korty még azután menni kéne

Reményem

már nincsen reményem
kiszállt a kéményen
remélem megélem
hogyan holnap meglelem

Nyálas nyirkos most a lég

nyálas nyirkos most a lég
felhő nélkül a köd az úr
mint hideg eső szitál lassan
ha magasan jár az égen a nap

kopott kabátban szakadt cipőben
a fekhely csupán az utcai pad
karton papír takaróval
csak fagyhalált tartogat

már nem fohászkodsz hisz nincs kihez
elhagyott téged oly nagyon rég
élni szeretnél de nem tudod
mikor fogad be a „messzeség”

minden vagyondod nylon szatyorban
csupán a kutyád ad meleget
kitart melletted a mindennapokban
tűző napban vagy ha hull a hó

vállalja ő is mit a sors rád szabott
az éhezést a nélkülözést
ha néha jut néhány falat
hűséges szeme csillogva néz

hogyan jutottál ide kit érdekel
elmegy melletted a jól öltözött
ha néhány fillér kerül poharadba
„kánaán” látod megérkezett

mindez csak csalóka álom
csak másnap jut el tudatodig
hisz a kannás bor amit lenyeltél
néhány órára elbódít

lesz-e holnap azt nem tudod
sokszor mondod bár véget érne
ha megéred másnap újra kezded
tudod nem jutsz a mennyekbe

de ott alant talán meleg lesz
kutyádat félted mi lesz vele
oly hűséges évek óta hozzád
talán ő az élet „dicsérete”

álmodban terített asztalnál ülsz
körülötted egy szerető család
utcai létben ezért fohászkodtál
nem jutott el az égig az imád

feladtad.. érzed nincs már remény
alkohol kell s néhány falat kenyér

ajánlás

„szép új világ” sok hajléktalan
herceg mondd miért van így
vagyon néhány kézben többinek mi jut
kartonpapír és fekhely a téren

egy padon míg el nem zavarják
hisz rontja a városi képet
szállón ha nem figyel kifosztják
vonszolva magát nem várja a véget

egy reggelre véget ér a kín
ha lenne is fohász az sem segít

Testamentum II

„Gerenda inog a vén ház tetején,
alatta kimúlt életek hallgatnak.
Becsület lopózik a fal mezsgyéjén
kevert vétség nem köszön az ajtóban”
Németh Nyiba Sándor: Vermet ásó otthon

ha tudnám visszaforgatnám
az idő kerekét a kezdetekig
bár lehet csak azt látnám befedik
a sötét felhők életem egét
akkor ventilátorral kergetném szét
vagy csak hagynám hogy fedje be
nincs mit megbánnom ezerszerese
a rossznak mit elkövettem a jó

ha betakar mint a hó a feledés
nem nyílik repedés az emlékezeten
hogy emlékezzenek egyszer voltam
már csak néhány fénykép őrzi múltam
meg fennmaradt néhány írás
ne legyen könny ne legyen sírás
hisz maradandót nem alkottam
hogy minek nem tudom csak írtam

engedj repülni akkor a széllel
vagy hamvaimat szórjad széjjel
kertemben a kedvenc fák alatt
hogy lássam az éltető napsugarat
odaátról hisz itt hagytam mindent
mit szerettem kedveltem itt lent
de ne sírj hisz veled vagyok
míg emlékezetedben helyet kapok

mindent mi enyém volt neked adok
földet napot holdat s a csillagok
neked fénylenek fenn az égen
köztük én talán a legszebben
mert csillag leszek ezt jól tudom
mint lélekvándor közülük származom
ha pont kerül a megélt „mondatomra”
visszatérek vár a csillagok hona

ajánlás

herceg ha időm lejárt elmegyek
az élet rendje ki megszületett
majd eljön érte a nagy kaszás
talán egyszer még lesz folytatás
itt vagy egy más bolygón nem tudom
a megmérettetést vállalom
büszke vagyok hogy ember maradtam
bár sarat taposott mindig a talpam

nem tört gerincem nem hajolhatott
még isten előtt is ember vagyok

Tépelődés II

sorsomat ha tényleg irányíthatom
nem értem miért van függöny az „ablakon”
de ha mégse talán megérthetném
a függöny eltakar még elnyel a mély

Nem szerettem soha

nem szerettem soha a pénz hatalmát
igaz a pénz sem szeretett engemet
nem tiszteltem soha mammont így hát
annyim volt mi a megélhetéshez kellett

nem utaztam luxus hajón soha
autóm is mindig csak egyke volt
mindig akadt nekem annyi munka
hogy nem kellett a nadrágomra folt

nyugodtan hajtottam párnámra fejem
nem cikázott agyamban bűnös gondolat
nem csörtettem könyökölve az élen
a jókedvem mindenkor megmaradt

ma már csak a nyugdíjamból élve
kertben a sok fa mindig munkát ad
alzheimer bácsi nem költözhet majd be
nem birtokolhatja kicsi agyamat

nekem ma is az egészség a fontos
nem dohányzom és nem is iszom
segítek ha kell s tudok másokon
barátok nélkül egy percig sem bírom

annyi pénzt remélem összegyűjtök
ha elmentem majd eltemessenek
bár az lenne az igazi nagy álmom
repülőről szélnek eresszenek

minden napom mosolygósan telik
nem érint meg az élet fintora
ha dühös lennék szeretet megbékít
így nem haragszom senkire soha

de van akivel mégse állok szóba
rá sem haragszom hidd el semmiért
az ő világa nem az én világom
ha hagyom hazugság hozzám is elér

így élem én minden nap világom
szegényen de lélekben gazdagon
lennék én szerény is mindig mondom
ha lenne mire drága Barátom

Hova tűnt

hova tűnt a gyönyörű szép május
hova a gyönyörű kikelet
miért borult mondd őszbe máris
mindaz mi még élni szeret

mért tapossa el a forró vágyat
a közelő tél hideg szele
olyan hideg máris az ágyad
hjad is megfesti a tél dere

már a tempó is egyre lassul
néha aggaszt a száguldó idő
letűnt májusok képeire gyorsul
szívverésed ha emléke jó elő

távolban szól egy lélekharang
valakit temetnek biztosan
s te csendben várod sorodat
hogy átlépd azt a bizonyos „falat”

egyszer mindenki eljut oda
mikor azt jó hogy nem tudod
ebben rejlik a sors igazsága
nem ússza meg a jó sem az álnok

addig még szóljon az élet ének
lehet hogy szürkén homályosan
szépítsék életed csodás emlékek
hidd a pont az út végén még messze van

Roppan a kötelék

figyelem a létet körülöttem
a zöld réten itt ott sárga virág
madarak szállnak suhogva felettem
fák lombja közt a nyári napsugár

még vagyok neked és te vagy nekem
holnap talán csak emlékek leszünk
hályogként ül a múlt a szemedben
kéz a kézben még egy úton megyünk

roppan a kötelék zsinórja bomlik
az élet nem ad kegyelmet nekünk
a szikla is törmelékké foszlik
talán ott fenn majd csillagok leszünk

szél az orkán a vihar visz tovább
porunkból épül újra az ararát

Mindenütt nyíló vadvirágok

mindenütt nyíló vadvirágok
a mező fölött borús az ég
az átderengő napsugárban
szívfa rózsaszín virágban él

bármi próbálta meggyötörni
a virágja biztatón virít
sokszor látom az álmaimban
hol új erőt adva lelkesít

gyönyörű fa szívem virága
nyílj nekem még esztendőkön át
fenn a komor felhők hadától
ne nyerjen teret az elmúlás

adj reményt és virágozz nekem
földi életem és az álmom
amíg élek csak szép legyen

Köd fojtotta

Köd fojtotta egyre szürkébb csendben,
nem terjed már a légben tova,
a nyíló virágok harsány illata.
Nem mond szép meséket neked,
a fátyolos ég halvány csillaga.

Szerelemről sem szól már a dal.
A hideg őszei éjszakán
takaró lány melege sem csábít,
nem gondol már rád, csak a magány
mely mindennap újra megtalál.

"Édes" álmok szorítása nem enyhül,
virrad már lassan a háztetők felett.
Zilált csendedben alszol el végül,
s nem kérsz a sorsból sem kegyelmet.
Mert térden állva élni...nem lehet.

Horváth József emlékére

miért mindig a jók mennek el
sokszor búcsú nélkül hirtelen
a kérdésre a sors nem felel
csak magába zár a végtelen

a hiányod oly sok év után
űrt hagy a maradók lelkében
sokszor csak állnak bután sután
mert joggal hitték minden rendben

kharon hajója eljött érted
pillanat nem tűrt ellentmondást
egy sóhaj...elszállt az életed
lelked megkezdte az utazást

gyászolók kik sírodnál álltak
nem értik ez hogy történhetett
hisz még tervek voltak és vágyak
kompromisszum nem születhetett

jel ott van az idő homlokán
mit jó érzéssel véstél bele
túl léptél már a világ baján
pihenni térsz vissza az égbe

egy csillag most fényesen ragyog
fényt szórva a szeretteidre
ha isten tenyerén hordozott
téged ültet a legfőbb helyre

legyen nyugodt békés az álmod
ha újjászületsz megtalálod
e csodás kék bolygót

Horváth József az algyői kulturális élet ikonikus alakja volt, ki túl
korán távozott.

Vasút

hogy a nagy ország
látszatát megőrizzük
tovább lassulunk

In memoriam

Lesz-e több írásom nem tudom,
a múzsám is elhagyott talán,
csak egy hang suttogja ott belül,
néha dalolja egy kismadár:
hogyan vége... vége... vége...már.

Csak tedd

csak tedd a dolgod amíg teheted
vérrel verejtékkel nap – nap után
ha kell vérrel írd verset a falra
s nem felejt az utókor talán

minősíteni saját írásod
hagyd rá mindig az olvasóra
mert nem a te dolgod feladatod
de mindig szépen szóljon a strófa

füstölgő fegyver a vers írása
mert nem csak jóról szerelemről szól
a mindennapok kistílú gonosza
papírra kerül a ma mocskából

ha nem csak a bánatodat írod
de mindent mi ellenszenves neked
a mellőzést mondd vajon elbírod
vagy számodra az írás elveszett

talán idézik versed majd egykor
vagy simán betemeti majd a por

ajánlás

herceg az írás ma kemény dolog
komoly gondolat vagy terápia
nem elég ha ihlet lángja lobog
témaért le kell nyúlni a porba

visszásságot is tollra kell tűzni
vagy a „szent fát” messzire kell űzni

Diófa

kopaszon áll a nagy diófa
ágait cibálja a szél
egyetlen levél sincs már rajta
uralkodik ott a zord tél

az igazak álmát alussza
várja jöjjön a kikelet
akkor lombot növesszen újra
mint egy szobor zöld műremek

de addig gyökerét mélyre ásva
tartja magát a föld felett
dacolva széllal hóviharral
túlélni telet így lehet

erős a törzs talán kibírja
nem győzi le a jeges szél
ha majd a rügyek kipattantak
ág nekik akkor erről mesél

Cím nélkül

gyermekként mind a szépre vágytunk
legyen ruhánk kocsink teljesüljön álmunk
mire felnőttünk már nem volt igaz
robot volt csak és némi vigaszt
csak az nyújtott ha volt egy-két gyermeked
ki átölelte nyakad és nagyon szeretett
hitet adott hogy naponta újra kezd
ne add fel ha érzed remény is elveszett

s a fiú ki egykor csak a szépet látta
e sárgolyó minden szépségét csodálta
nem értette mi változott így meg
csak nézte a naponta hulló könnyeket
lelkében a bánat mint egy nagy folyam
tört előre... mit eddig boldogan szemlélt
kártyavárként omlott előtte össze
csodát várva ment el "Ararát" hegyére

a fiú már hiába várja a csodát
emberi elme nem tűr harmóniát
ha az ifjú fenn van a hegytetőn
talán megkíméli jövődő vízözön
búvóhelyén a tűz, ha utolsót lobban a Nap
porrá égetve mindent e csodás ég alatt
újra kezdés másutt talán egy más világon
ember ne engedd hogy az is ronggyá váljon

Az élet

az élet zaja
töri meg a csendet ma
oly vidám a lét

A narancssárga láng

Sercent a gyufa és a lángja belekapott a kandallóba készített tűzifa, gyújtós papírjába. A narancssárga lángok lassan birtokba vették a tűzteret és vígan ropogott a tűz. Péter hosszan nézte az egyre növekvő lángokat a kandallóval szemközti kanapén ülve. Ilyenkor mindig egy régi emlék jutott eszébe. Fájó emlék, még gyermekkorából. Meg kellett volna tanulnom, hogy ne bízzak feltétel nélkül az emberekben – gondolta – de igaz, hogy ez a mai napig sem sikerült. Mint egy film peregtek le előtte – a lángokat bámulva – a korábbi történések.

Ötödikes iskolás volt. Mindig irigykedve nézte a nagyobb fiúkat. Bámulta, ahogy már játszották a felnőttet, ahogy lazán, félvállon vitték az iskolatáskát, ahogy a lányokkal csevegtek a szünetben és azt különösen, hogy a tanárok sem kezelték őket már kicsi gyerekként. De igazából a nagyfiúk tudomást sem vettek erről a rajongásról. Épp ezért érintette váratlanul, hogy egy nap hazafelé menet két nagyfiú szegődött mellé és beszélgettek vele. Igazából nem tudta mit is akarnak tőle, de örömmel töltötte el a gondolat, hogy közöttük ballaghatott hazafelé az iskolából.

- Öcsi – szólalt meg az egyik – a mellettetek lévő telken egy hatalmas homokdomb van. Hoznál ki nekünk gyufát, mert építeni akarunk egy kemencét a dombba vájva és ki akarjuk próbálni hogyan ég benne a gaz.

- Nem szabad tüzeskedni – válaszolta Péter – apa azért nagyon haragudna, ha megtudná.

- Ugyan már ne parázz – válaszolta a másik fiú – honnan tudná meg? Szépen kicsempészed, azután meg vissza. Ennyi az egész. Ne legyél már ilyen nyuszi. Várunk itt a domb oldalánál, addigra elkészítjük a kemencét!

Azzal a két nagyfiú már be is kanyarodott a telekre a dombhoz. Péter, ahogy hazatért látta, hogy apáék nagyon el vannak foglalva. Két másik emberrel az akácfákat szedték ki a szomszéd telekkel határos kerítés

mellől. Anya még nem ért haza a boltból ahol dolgozott, bár már ilyenkor otthon szokott lenni. Nagymama az út túloldalán beszélgetett a nővérel. Péter gyorsan lerakta az iskolatáskát, a nyári konyhába majd leemelte a tűzhely melletti polcra az egyik doboz gyufát és kivitte a srácoknak. A fiúk addigra egy takaros kis kemencét vájtak a domb oldalába. Még kéményt is építettek hozzá. Teletömték mindenféle száraz gazzal, majd sercent a gyufa és vígan bolytolt a kémény. A lángok gyorsan felemésztették a száraz gázt, majd elhamvadt a parázs is. A fiúk visszaadták a gyufát és mint aki jól végezte a dolgát elmentek. Péter hazament, visszacsempészte a helyére a gyufát, majd az iskolatáskával felment a lakásba. Amikor lejött, hogy köszönjön apának látta, hogy apa a kerítésnél beszélget a helyi körzeti megbízott rendőrrel. Mikor elköszöntek, Péter elindult az apja felé, de megtorpant. Látta, hogy apa roppant mérges. Ahogy meglátta a fiút keresett egy hajlékony fagyökröt és elindult felé. A fiú érezte, hogy itt valami nagy baj történt!

- Tüzeskedsz – kérdezte az apa, közben a tenyerét csapkodta a gyökér darabbal.- nem megmondtam számtalanszor, hogy a gyufa nem játék? Mikor éred már fel ésszel, hogy amit mondok, azt be kell tartanod. Amíg az én kenyerem eszed, ez így lesz.

Azzal elkapta a fia karját és a gyökér darab lesújtott. Ütemesen egymás után. Péter megpróbált kiszabadulni, de apja keze mintha bilincs lett volna. Előbb csak fel-feljajdult majd hangosan sírni kezdett, de fájdalom egyre erősebb volt. Végül már üvöltve sírt. De a gyökér csak végezte dolgát. A lábszárán kiserkedt a vér.

Ekkor ért haza az anya és a nagymama. Látva, hogy az apa veri a fiát, anya odaszaladt. Kirángatta a fiút a kezéből.

- Mit csinálsz – kiabálta – agyon akarod verni? Ember vagy te?

- A rendőr szólt, hogy tüzeskedett a szomszéd telken a nagyobb fiúk jelentették neki. Pedig számtalanszor elmondtam, hogy nem játszunk a gyufával, mert abból baj lehet. Most legalább megtanulja, hogy be kell tartania amit mondok.

- De apa, én nem gyújtogattam. Csak a nagyfiúk kértek meg arra, hogy vigyek gyufát, mert kemencét építettek a dombra és ki akarták próbálni, hogy hogyan sikerült. Én csak néztem – mondta Péter sírva.

- A rendőr nem így mondta – válaszolta apa, nem is igazán Péternek, hanem inkább az anyának, aki óvón fonta a fia köré a karját – szerinte a nagyfiúk fékeztek meg a tüzet, amit a fiad gyújtott.

- Nem lett volna egyszerűbb a fiad is megkérdezni előbb és nem agyba-főbe ütlelni. Nézd még a vér is kiserkedt a lábán, meg a teste is csupa piros csík az ütleléstől – válaszolta anya és ahogy felhúzta Péter trikóját a kis test tele volt piros csíkokkal – milyen apa vagy te, hogy másoknak jobban hiszel, mint a saját fiadnak. Most, hogy küldjem így iskolába?

- Legalább megtanulja a gyufa nem játék, még úgy sem, ha csak vitte – vágott vissza apa, majd sarkon fordult és ment vissza a munkásokhoz a maradék akácfákat kivenni.

Péter, betegsége hivatkozva egy hétig nem ment iskolába. Addigra már halványultak a gyökér okozta sebek. Már előre félt, hogy a nagyfiúk majd csúfolni fogják, de a legnagyobb meglepetésre nem történt semmi. Igaz szóba sem álltak vele. Mint később megtudta, anya a rendőr kíséretében bement az igazgatónőhöz, ahova a két nagyfiút is behívták. Végül elismerték, hogy valóban ők tüzeskedtek és Péter csak a gyufát adta. Otthon nem beszéltek többet erről az esetről.

A mai napig a fellobbanó láng ezt az emléket hozza a felszínre. Apa és anya már átkelt a nagy folyón túlra. Szeretettel emlékszik mindkettőjükre. Apára sem haragszik, hiszen jót akart, még akkor is, ha ezt, akkor fájón hozta a tudomására. Az biztos, hogy egy életre megtanulta a gyufa nem játék.

Egyenes beszéd

a gyakorlat hibás nagyon
mely ezt neked megengedi
élet javából több jusson
ki dolgozik tőle elveszi

akarod hogy megváltozzak
szolgáljam élősködő éned
csak ezért is ha kell ha nem
csupán léteddel fenyegetsz

megvetsz mindent amit csak kapsz
neked semmi sem jó elég
kiközösítő életmódod
lélek pusztítással felér

dolgozni nem akarsz csupán
mert itt vagy minden a tiéd
ha nem teszi azt amit elvársz
pusztuljon a „parazita” nép

nem hiszem hogy az igazság
megállapítása a te jogod
te jöttél ide régen és most
létünket meg nem változtathatod

ha megérted azt mi is az ember
feladata ezen a sárgolyón
ha tudod mi az alkalmazkodás
s teszel érte: elfogadunk

ha nem: menj vissza ahonnan jöttél
itt ne formálj magadnak jogokat
e nép szenvedett így is eleget
nem biztosítja elvárt holnapodat

Az élet játéka

sután bután játszik velem az élet
eldob felemel lenyom de a mélyet
tartaná ha tudná mindig talpra állok
tudom nekem is nyílnak még virágok
nem számolok napot élvezem a percet
ha a a szorítás egy kicsit sem enged
szólok: életem mit akarsz te tőlem
élni akarom még az alkonyt
tartson ameddig erővel bírom
hiszen a napom már lemenőben

Világosságot a fejekbe

mily szörnyűséget tudnál tenni ember
lázás szűk agyadból mi törhet elő
hatalomvágyad szél korbácsolta tenger
partokat tép nyálkás ködben úszó jövő
isten elfordult... látva teremtés téves
emberi akarat megosztó sekélyes
saját érdekében ledönt minden falat
hol végig vonul ott kő kövön nem marad
természet is lassan unja ezt a terhet
mit ember mérhetetlen vágya teremtett
megmozdul a föld házak omlanak rendre
emberi csontok gyufaként törnek össze
hiába az ima kaszás nem válogat
szegény sorsúak közt hamarabb arat
ki nem tarhált sokat embernek sem számít
hazug szó most is még népeket ámít

ha...egyszer...végre,,az ember észre térne
elborzadna milyen borzalmat vitt végbe
megállítani a romlást... még lehetne
ha világosság gyúlna végre
az ostoba fejekbe

Est homálya

"Gyúlnak a fények az esti homályban,
langy mosolyán kel az égen a Hold,
nézi, amint a folyó viszi lágyan
csónakomat lefelé, s ami volt
elpihen erre a napra szelíden,"
Baranyi Imre : Esti varázs

lassan betakar az est homálya
fekete leple már a földig ér
a holdsarló sárga fényét szórja
átveszi uralmát lassan az éj

elpihen most a falu és város
a napi robot mára véget ér
az utad lehet száraz vagy sáros
az elme és test most aludni tér

a csend mi körülvesz megnyugtató
érezed hogy lassan rád tör az álom
álmaid szárnyán repülni oly jó
csillagok közé túl minden határon

ott te vagy az úr a képzeleted
szárnyalni engedi fáradt tested

Meg kell tudnod

meg kell tudnod hol laknak az álmok
hol töri kerékbe az elmulás
egy ősi sámán lehet csak látnok
szemével nézve minden olyan más

elvadult világ elé tart tükröt
felfedve mindent ami rossz lehet
ismerve a varázslatot trükköt
elmondja ez így tovább nem mehet

hit és az élet is dőlni látszik
elefántcsonttorony omlik földre
értelem már nem száll csúszik mászik
porba süllyed talán mindörökre

hamis ima nem jut el az égig
agóniát isten nézi végig

ajánlás

herceg a kapzsiság vadul tombol
tönkre tesz jövőt a jelent
értelem helyett a vadság tombol
megbocsájtás már semmit nem jelent

még emlékszel szépre tanítottak
erre már nem tanít ma senki sem
mindenütt vér és büzlő „halottak”
megérted lassan: isten nincs velem

vége előtt utolsó lélegzet
mert elhagytad: isten nem segít meg

Karácsonyi pillanat

csak a pillanatot éld meg
karácsony ilyen pillanat
csendet élsz szeretetfényben
csupán múltó emlék marad

mikor elengeded végre
hisz megtartanod nem lehet
a szeretet csodás fénye
betölti majd a lelkedet

az élet csak egy pillanat
apró lépések egymás után
átsegít ha gond vagy baj van
szeretetfény karácsony múltán

akarni kellene barátom
hit nélkül gyenge az akarat
e kettő nélkül belátom
ki a múltba réved lemarad

csak a pillanatot éld meg
karácsony is ilyen pillanat
múló érzés bár lehetne
hogyan egész évben fennmarad

Mit látok

mit látok ha
tágra zárt szemmel
figyelem belső énem
apró rezdüléseit

mit látok ha
tágra zárt szemmel
gondolat hullámokon szörfözök
reggelig

mit érzek ha
tágra zárt szemmel
álom cserepeken
botladozom

mit látok ha
tágra zárt szemmel
tört álmom vágyam
a holnapom

mit érzek ha
tágra zárt szemmel
csak holnapom hamuját
morzsolgatom

mi jár eszembe
ha tágra zárt szemmel
halott virágok illatát
érezhetem

mit látok ha
tágra zárt szemmel
a tudást a józanészt
távolodni vélem

mit tudok ha
tágra zárt szemmel
csak a világ vesztét
jósolhatom

mit érzek ha
tágra zárt szemmel
csupán az elmúláson
gondolkodhatom

semmit
hisz minden ami szép
itt van és volt a közelemben
tágra zárt szemmel
belső énem vezet engem
követem
mert hiszek magamban
kell hogy legyen a rosszból kiút

apró csodák úton útfélen
értük örömmel lehajolok
út előttem poros és sáros
de menni kell vár a cél
hol kharon hajója halad...
a folyó még talán messze van
hinnem kell így leszek szabad

mit látok ha
tágra zárt szemmel
figyelem belső énem
apró rezdüléseit

utat mezőt virágot barátot
téged ki velem vagy itt
hisz szeretsz és én is szeretlek
tört vágyakon át
vezet közös utunk

megtaláltalak és megtaláltál
kéz a kézben
együtt az úton
míg utolsót nem üt az óra

ezt látom ha
tágra zárt szemmel
nézem most belső énem
mindig újuló rezdüléseit

a csend virága nyílik
simítom csodás szirmait
hiszem sokáig érzem még
illatát
míg át nem repít
ha időm lejárt
kharon a másik világba

Töredék

az élet azóta csupa fájdalom
megszokom...de nem tudom
hisz nélküled csak félkarú a lét
öröm vagy bánat csupa semmiség
napok hetek és hónapok
éjszakák csak rólad álmodok
mikor lesz vége...nem tudom
talán...ha majd elmondhatom
csak neked hogy mit érzek
közben a szemedbe nézek...

Sorokat írok

sorokat írok egymás után
lesz-e értelme azt nem tudom
szavalni próbálom majd sután
eredményen nem gondolkodom

lesz-e ki olvassa nem tudom
kritikusan vagy csak szelíden
a jót és rosszat is leírom
ki megérti már nem idegen

repül az idő tinta is fogy
gyűlnek a papírok halomba
akarat elme néha megrogy
újra feláll bízva magába

tűz emészti írásom talán
csak hamu marad a hegy lábán

mit úgy hívnak parnasszus

ajánlás

a sikert elvárni nem lehet
tudom herceg tenni kell érte
a siker szele el nem érhet
ha rokona vagy ismerőse
talán dolgának ismerője
nem vagy annak ki érte tehet

Néhány pillanat

"Van egy pillanat, amihez ha eljut az ember,
akkor hirtelen eltűnik az idő és örökkévalósággá változik.

Mert az idő nem tárgy, hanem fogalom,
amelyik ilyenkor kialszik a tudatban."

Popper Péter : Az Istennel sakkozás kockázata /részlet/

néhány pillanat az idő kiszáll
elrepül csendben át az ablakon
csend mi körülvesz már csak erre vár
mint takaró nyugszik a válladon

idő csak fogalom nem létezik
állította ezt Einstein róla
akkor mi az mi oly gyorsan telik
pereg csak pereg a homokóra

betakar csendben idő homokja
egyre vastagabb réteg mi takar
ha jelet véssel sors homlokába
emlékezet majd rólad levakar

minden mocskot mit rád hordtak egykor
így nem feled a "kedves" utókor

ajánlás

az idő hercegem roppant nagy úr
barázdákat rajzol az arcodra
ég feletted még mindig kék lazúr
újabb nap az élet ajándéka

hogyan lesz-e még egy nap nem tudhatod
boldogan éld mit kaptál azt a napod

Okfejtés

mindig van akit érdekelnek
ezek a nagyon "hülye" versek
ezért írjuk bőszen csokorba
tesszük fel portálra blogba
bár csoki fánk nem jár érte
ha olvassák már megérte

Kötet ellenesek margójára

nekem is van és lesz is kötetem
de pénzt érte ha adok nem kérek
pedig a gazdagság nem kenyerem
de örömöm így osztom meg veled

ma már egy kötet nem nagydolog
azért is van belőle annyi
költő csak az lesz kit az utókor
elfogad s nem mondja: gagyi

Anyák napjára

drága anyák ti éva lányai
csokorba szedett gyönyörű virágok
mellettetek oly csodás megélni
ezt a kéken meseszép világot

egy évben egyszer ezen a napon
elétek járulunk virággal hódolva
tenni a szépet bár minden napon
csodás érzéssel anyák napja volna

köszönt bennetek gyermek és apa
szívük húrjain lágy most a zene
bár hétköznapi apró dallama
ily csodásan szólalna meg benne

tedd félre ember ilyenkor gondodat
pár szál virág csupán a hódolat

Fel nem adhatod

tévesen ítéled mi az eredet
vagy csak én ki mindenkit szeretek
a lét csupán egy bódult pillanat
szabott idő ha letelt megszakad
míg téren és időn kívül reked
magánnyá szelídült fájó könnyeket
sír egy elvesztegetett élet után
talán egy újbóli születés során
feljutsz arra a bizonyos falra
mely a fényt előled eltakarta

s látod ahogy a hold vált napot
harcot már érted fel nem adhatod

Ha megérted sorsod

földi létünk foszló mámorában
életunt már a málló fakereszt
megbűvölve fetrengsz a pénz szagában
mely magához édesget nem ereszt

csendet vizionálsz az utca zajban
s ha időd lejár hát menned kell
még süt rád a nap s egy furcsa dalban
a szférák zenéje mi átölel

hit nélküli napok de hittel éled
bízol mint mindig most is magadban
kereszted súlyát válladdal méred
álom szilánkok gyűlnek a sarokban

ha megérted sorsod többé nem hagyod
hogy léted gúnyolják kis álommanók

ajánlás

herceg a pénz nem az én világom
mammon dicsősége nem volt enyém
de minden nap szomorúan látom
emberi értékek hogy törnek szét

amit már láttam olvastam tudok
a vagyonom de így is boldog vagyok

Ha dőlni látszik

ha dőlni látszik már minden álmom
sorsom felettem tort ülni akart
fogam szorítva de odavágom
most állj meg "vándor" a buli még tart

ha álomcserepek már mindenütt
csendem helyén csak zajokat észlelek
de a képzelet szárnyán elrepült
emlékeimmel csodákat képzelek

csendeket ír a tollam a papírra
és rajzol hozzá szép virágokat
hogy újra ébredve váltsam valóra
mindazt mi bakancslistámon maradt

sors könyvemben vannak üres lapok
jelet hagyok vagy csak rajzolgotok

ajánlás

hercegem hidd el csak arra vágyom
vágyakkal repülni csak ez segít
ne törjön darabokra minden álmom
őrizve sorsom szép emlékeit

jövő csodáit szeretném megélni
kicsit és aprót mert oly jó remélni

Bár csendet ír

csendet ír a tollam üres papírra
rajzol a szélére szép virágokat
közben az álmok nem válnak valóra
ősz szél zörgeti az ablakokat

tűnő időben csak a ránc növekszik
öreg testben még "ifjú" szív dobog
de a lét porondján már nem vetekszik
a maiakkal de még a láng lobog

bár csendet ír a tollam a papírra
de kell a zaj is mely néha átölel
apró csodákat megélni naponta
kéresemre a sors csak ritkán felel

kanyargós úton messze még a távol
csillagfény sem tündökölhét bárhol

ajánlás

hercegem az idő gyorsan rohan
gyorsvonalat majd száguldó üstökös
déjà vu érzés tör rám valahonnan
és igazam talán nem is pörös

éltem már itt talán fogok újra
nézni az égre csillagot számolva

Meddig ég még

az élet vonat még rója az utat
a végállomásra mikor érkezik
ki tudja már a kalauz sem matat
ablakból bámulok az idő telik

mit viszek magammal ha le kell szállnom
mit hagyok itt ami hiányzik majd
meddig ég még apró gyertyalángom
s hitem magamban végig kitart

élni szeretnék még számtalan évet
ha elfelejtenek úgyis eltűnök
jeleket rajzolok hogy az enyészet

az emlékemnek mérgező bürök
ne legyen még várom a holnapot
a szél sodor felém virágillatot

ajánlás

már sárguló lapok a sorsom könyve
lapjain számtalan csodás fejezet
nem mindig voltam így röghöz kötve
jól rosszul de éltem az életemet

mosollyal szemlélem az idő halad
herceg kacsintok vonatom még szalad

Hol álm folyóknak

hol álm folyóknak vize siklik
óceánná válik a gondolat
vajon a teremtett miben bízük
a sors keze irányít sorsokat

a sors keze irányít sorsokat
vajon a teremtett miben bízük
óceánná válik a gondolat
hol álm csatornák vize siklik

Mit mondana

mit mondana egy apró porszem
ahogy a szélben tovagurult
mit mondana egy sárgult levél
ahogy az ágról a földre hullt

mert örök körforgás itt az élet
tavasz után nyár ősz utána tél
sárgult levelek neked üzennek
miközben te is öregebb lettél

lassan túlhaladsz életed alkonyán
de virágillatot hordoz a szél
a régmúlt még a jövőről mesél

és neked fest őszi képet talán
a tél előtt még kedves öregem
a nap is süt még néha melegen

Magamnak...2018.10.10.

ismét öregebb lettem egy évvel
hetven évem mily gyorsan elszaladt
ráncaimmal a kor már nem érvel
az idő telik és gyorsan halad

megéltem mondom bár biztosan tudom
mire vágytam soha nem érem el
utamat járom ott túl a dombon
szférák zenéje csak nekem énekel

picike csodák és aprócska jelek
jelzik nyílik itt nekem is virág
kérdésekre talán még felelhetek

lehet hogy kíváncsi rám a világ
vágyam akaratom hajt előre már
oly szép ez a nap a jövő még vár

ajánlás

hercegem ma van a születésnapom
sorsom könyvét tartom a kezemben
sárguló lapjait csendben forgatom
míg gondolatok cikáznak fejemben

emlékek útján a múltam elkísér
embernek lenni mindennél többet ér

A hógolyó

Ez a téli nap is úgy kezdődött, mint a többi. Péter már számolta a napokat, hiszen csak pár nap és kezdődik a téli szünet. Az iskolába menet a járda bal oldalán hatalmas hó mennyiség volt, ahogy a házak lakói a járdáról ellapátolták, hogy közlekedni lehessen, hiszen három napja esett. Az utat lovakkal vontatott hódúró takarította. Nehéz faalkotmány volt, a súlya biztosította, hogy a falu makadám útját tisztíthassa. A közepén kialakított bakon ült a hajtó, aki egyben azt is figyelte, hogy az út – ha oda-vissza is – de teljes szélességében hómentes és járható legyen. Péter, ha tehette megbámulta ezt a feketére festett monstrumot. A lovak párát fújtak a hideg időben, a hajtó időnként ostorral bírta őket a gyorsabb haladásra.

Az iskola udvarán is vastagon állt a hó. A gyerekek a becsengetés előtt az udvaron játszottak. Volt aki „angyalkát” formázott a havon, többen hóembert építettek a szénkészletből lopva a hozzávalókat. Azután becsengettek. Az igazgatónő, minden osztályban kihirdette, hogy az ablakok törésveszélye miatt az iskola területén hógolyózni tilos.

Az órák közötti szünetben a nebulók az udvaron tolongtak Péter is köztük játszott. Épp egy osztálytárssal beszélgetett, amikor egy másik fiú, ráadásul a barátja, mögé lopkodott és egy nagy hógolyót nyomott a nyakába. Majd hatalmasat nevetve elszaladt. Péter segítséggel ugyan, de kirázta a nyakából a havat és a fiú után vetette magát. Mikor látta, hogy utolérni már nem fogja, hógolyót formált és a fiú felé dobta. Eszébe sem jutott a tilalom. A hógolyó azonban célt tévesztett. Újabbat gyúrt és megint eldobta. Itt már jó volt az irányzék, de a fiú ellépett a hógolyó elől. Ekkor lépett ki a tanár bácsi az ajtón. A eldobott hó csomag pont arcon találta. Megfagyott a levegő. Senki, nem mert egy hangot sem kiejteni, pedig a tanár, az arcán lecsorgó és a szemüvegére tapadt hóval roppant vicces látványt nyújtott. A tanár letörölte az arcáról a havat, megtörölte a szemüvegét, majd harsány hangon megkérdezte:

- Ki volt az az elvetemült, aki megszegte az igazgatói utasítást?

Mielőtt még Péter jelentkezhett volna – hisz abban az időben nem volt szokás hazudni, vagy másra kenni az elkövetett hibát – minden gyerek keze felé mutatott.

- Év voltam – nyögte ki Péter – elnézést kérek, de...

A mondatot nem tudta befejezni. A tanár magához intette és a fülénél fogva vitte az igazgatói irodába.

- Igazgatónő – mondta a tanár meg sem várva, hogy kérdezzék – Péter megszegte az előírásokat és hógolyózott. Valószínű, hogy egy társát akarta megdobni, de engem talált arcon.

Az igazgatónő hosszan nézte Pétert. A fiú állta a tekintetet, de magában eldöntötte, hogy nem magyarázkodik. Fülébe csengett apja intő szava: „fiam az elkövetett hibákért mindig vállalni kell a felelősséget, úgy leszel csak egyenes ember, ha felnősz”.

- Mi késztetett arra fiam, hogy hógolyózz? Más is benne volt ebbe a tiltott játékba? – kérdezte az igazgatónő, majd így folytatta – kénytelen leszek megrovásban részesíteni, ami tudod, hogy le fogja rontani a félévi bizonyítványod és ez így felvételi előtt nem a legjobb ajánlólevél. Halljam, mit tudsz felhozni a mentségedre.

- Azt hiszem semmit – válaszolta halkán Péter – hibáztam. Nem kellett volna eldobnom azt a hógolyót. Hirtelen eszembe sem jutott a tilalom.

- Még mindig nem válaszoltál a kérdésekre – dörrent rá az igazgatónő, látszott az arcán, nem tudja, mit kezdjen ezzel a fiúval. Hiszen jó tanuló, eszes gyerek, szép pálya állhat előtte. Megteheti-e, hogy derékba törí a fiú pályáját, aki a tiltás ellenére a hibát elkövette – várom a választ fiam, ki volt még benne ebben a játékban, hisz annak is bűnhődni kell. Mert tudom, hogy valaki elkezdte.

- Nem volt benne senki – válaszolta Péter dacosan. Csak nem fogja a barátját befeketíteni. Majd utólag, az iskolán kívül leveri rajta. – Én

akartam az egyik társamat megdobni, de lehajolt és a tanár bácsit találtam telibe. Ezért elnézést kérek. Nem volt szándékos.

Közben becsöngettek. Pétert visszaküldték az osztályába, hiszen kezdődött az óra. A szünetben a tanár, akit megdobott, közölte vele, hogy behívadják a szüleit, mert őket is tájékoztatni kell a renitens magatartástól. Mellesleg az igazgatónő megrovásban részesítette a Pétert, hogy írásos nyoma is legyen, bekerül a fiú ellenőrzőjébe is. Eddig csak dicséretet voltak benne: iskolai rendezvényen a szavalásért, társadalmi munkáért, jó magaviseletért, de most ez a jókora „feketepont” is helyet foglalt a többiek között.

Amikor az apja haza érkezett a munkából, Péter elébe tette az ellenőrzőt, hogy aláírja.

- Legszívesebben most lekevernék neked egy hatalmas pofont, amiért megszegted az igazgatói utasítást. Nem bánalak. Voltam az iskolában és az igazgatónő elmondta, hogy vállaltad azt, amit elkövettél. Bár biztosan tudja, hogy nem egyedül voltál ebben a játékban, de többszöri kérdésre sem voltál hajlandó bemártani senkit. Nekem elmondhatod – mondta az apa, miközben aláírta az ellenőrzőt – ki volt még benne? Ha lehet, nekem ne hazudj!

Péter elmesélte, hogy hogyan kezdődött és hogyan végződött ez az eset. Azt is elmondta, nem akarta a barátját bajba keverni, bár nagyon dühös volt rá, hogy így kiszúrt vele.

- Dönthetnél volna másképp – jött az apai válasz – lerendezhetted volna iskola után, kint az utcán. Ott már nem volt érvényes a tiltás. Ha már így alakult, mindegy. Remélem a sok dicséret, ami az ellenőrződben lapul, kompenzál valamit az igazgatói megrováson.

Azóta sok év telt el. A barát már az égi osztály „tanulója”. Hó sem igazán esik mostanában. Mégis ha havat lát mindig ez a történet jut eszébe. Ha tükörbe néz, büszkén gondolja: megfogadtam a tanácsod apa, ember maradtam ebben a földi embertelenségben.

Feleségem születésnapjára

ó te kedves kicsi virág
szállj e napon a légen át
simítsd meg fáradt homlokát
súgd fülébe: szép a világ.

ma van születése napja
mint csillagfény úgy ragyogjon
csupa szépség kell hogy átkarolja
mint szabad madár szálljon fiatalon.

virág helyet apró versem
varázsoljon arcára mosolyt, nagyot
adjon az ég még számtalan szép évet
így kívánok boldog születésnapot

Gyönyörű volt

Gyönyörű volt az égszínkék világ,
hajadban az a sok pompás virág
fehér ruhádon, csak ámult a nap
szépséged legyőzte fénylő sugarat.

Ébredő méhecske virággal táncolt,
madár az ágon szívhez szólón dalolt,
játékos szellőcske borzolta hajad,
part fehér homokja mutatta utad.

A tiszta égen egy felhő sem látszott,
ahova néztél, mindenütt virágok.
Széles mólónál szíved megnyugodott,
kedvesed a karjaiban tartott.

Kék tenger habja, lágyan ért partot
átölelted volna egész világot,
érezted ő az, rá régóta vártál,
édesebb volt minden szép álomnál.

Kedves érezte, te vagy az egyetlen
felrepítéd őt, túl a fellegeken.
Nytítottál számára egy új világot
karodban tartottad mint szép virágot.

Eltávozott ismét

Arnold András Barátom emlékére.

Eltávozott ismét egy igaz barát.
Döbbsent a csend és ezt a hiányt,
nem tudom érteni elfogadni.
Megszülettünk, egyszer el kell menni.
Mikor és hogyan nem választható,
mit a sors kiszabott az mérvadó.

Te voltál nekünk az élő lexikon,
hiányod égő, nem múló fájdalom,
emléked őrizzük amíg csak élünk,
ha találkozunk: rád emlékezünk,
felidézve a sok kedves órát.
Bandika, szeretettel gondolunk rád.

Itt vagy velünk a szívünkbe zárva,
bár a lelked ott a másik világba',
találta meg a nyugalmat végre.
A szenvedés nem az élet erénye.
A test itt marad ezen a világon,
nyugodj békében Bandi Barátom.

Talán megszűnik

talán megszűnik minden rémálom
megnyugszik végre a kétes tudat
betű lesz rendben nem ákom-bákom
nem söpri ki egy hirtelen huzat

vezeklés nélkül is csodás élet
mindenütt apró csodák hevernek
bár minden "ablakból" más a nézet
érezed itt lent egyformán kevernek

sors mixerei sokszor csak rosszat
nem vagy erős akaratod törik
égnek fordulva mondod átkodat
csodálkozol hogy a baj nem szűnik

hidd el ha csak a csodákat látod
neked is nyílnak majd a virágok

Szerelem

keresem de nem találok
elillan röppen mint egy álom
hívom várom rám se néz
érzés mint a lépes méz
felemel a légben száll
elenged majd megcibál
össze töri szívedet
nélküle élni nem lehet
képet rajzol álmaidba
örömet csempész holnapba
mindegy már csak ő kell nekem
hiányzol nekem: szerelem

Sándor barátomnak 70. születésnapjára.

"Hetvenkedik" a barátom,
 híres ő e kis világon,
 47'-ben megérkezett,
 rögtön 'celeb"-nek született.
 Szabad Nép és a Friss Hírek,
 hogy most csak kettőt említsek,
 főoldalon, nagybetűvel,
 gólyás rajzzal, köszöntővel,
 gratulálnak Sanyikának,
 ki már polgára hazánknek.

Híres voltál, híres maradsz,
 fogadd tőlem újságodat.
 Keretezve tedd a falra,
 így majd mindenki láthatja.
 Hetven múlt az én barátom,
 szívemből csak azt kívánom,
 még vagy 50-60 évet,
 tartson köztünk Isten téged.

Hogyha letelt, összeülünk,
 néhány poharat ürítünk.
 Megbeszéljük, hogyan tovább,
 így lesz kerek ez a világ.

Én

isten gyümölcse
 lehetnék ha hinném őt
 követném csendben
 de csak magamban hiszek
 gyümölcse nem lehetek

Miért teszi ezt

"elnyel bánatot naponta
árnyat lehel agg fa lombja"
Radnai István: Nyomorgó

miért teszi ezt az aprócska lét
"sárgát" varr oda ahol nemrég
még ágak végén gyümölcs hintázott
anyácskám kapok-e még kalácsot

tájban túlcsondult néma fájdalom
lét nemlét talán még fájlalom
szűkülő lét gyógyító fakopácsok
anyácskám kapok-e még kalácsot

költői kérdés anya nincs már
végtelenben is párhuzamos a sínpár
mi odavisz ahol sok csillag ragyog
emlék-csendben talán boldog vagyok

ajánlás

herceg az anya mondd miért megy el
tudom elmegy mondd miért hiányzik
álmomban mondd miért nem felel
csak mosolyog simogat s eltűnik
közben miért lesz könnyes az arcom
talán ott túl...egyszer...megtudhatom

Árván álló

árván álló kőkereszt
út hajlatán évek óta
fogva tart és nem ereszt
ezeréves a hitpróba

álszent ember hitbe bújva
tipor ma isteni törvényt
hamis érzés kántált ima
látszatra méri az erényt

látszatra méri az erényt
hamis érzés kántált ima
tipor ma isteni törvényt
álszent ember hitbe bújva

ezeréves a hitpróba
fogva tart és nem ereszt
út hajlatán évek óta
árván álló kőkereszt

Ott túl már

előbb kicsi apró cseppek
majd ömleni kezd hirtelen
sötét fellegek között
a nap mégis átdereng

ott túl már a szivárvány
íve hajlik le a földig
csodás ez a színes látvány
megigéz mosolyra csábít

Mert feloldozást

szobrokat imád meg festett képet
és térden csúszik minden vasárnap
lesütött szemmel kántál imákat
de mindennap tipor törvényeket

mert feloldozást csak isten adhat
pap szabja ki a penitenciát
áhítattal éli a liturgiát
de ha a percek tova szaladtak

már ismét a gög a lenézés nyerő
a lehúzás mert az olyan sikkes
hiszi csak ő lehet itt a nyertes
a mammon imádat oly felemelő

csak a kapun túl érti meg talán
álarcot hordott élete során

ajánlás

herceg az igaz hit nem elvakult
mert hinni magunkban és benne kell
hazugság feloldozást nem érdemel
e probléma ma nagyon akut

sötétség gázol át földi életen
az ember retteg mert oly reménytelen

Ha feladod

mért hiszed hogy jobb ha bezárkózol
csönded fojtogatja mindennapjaid
elzárva léted már a világtól
félve rettegve tőle mi taszít

hideget hoz a januári hajnal
csak a szürke szín ami látható
belső zenéd keveredik jajjal
várod de tudod nem hullik a hó

hiába hánykolódsz álom nem segít
csak vizet kíván cserepes ajkad
vágyad már nincs csendedből nem repít
éltető zajba... nem segít rajtad

fohászod is csak tétován bolyong
míg meg nem szólal az utolsó gong

A sérülés

Ezen a szép nyári napon is minden úgy kezdődött, ahogy a munkás hétköznapok szoktak. A műhely tele volt javításra váró gépkocsikkal. A szerelők a munkaasztalon ülve vitatták meg az előző nap eseményeit. Csak a főnök megjelenése bírta őket arra, hogy leszálljanak a földre és végre hozzákezdjenek a napi kiadott munka elvégzéséhez. Azért az egymás fűzgélése ment tovább. Néha egy-egy poén telibe talált és akkor fergeteges röhögés töltötte be a műhelyt.

Péter összeszedte a szükséges szerszámokat és az udvaron parkoló ZIL gépkocsihoz ment. A kapott feladat alapján le kellett bontania a V-motor baloldali hengerfejét, mert a tömítés elhasználódott és üzem közben így jelentős volt a teljesítményvesztés. A csavarok lebontásához azonban segítségre volt szüksége, hisz azokat rendesen – hosszabbítóval – kell meghúzni, hogy minden jó legyen. Már épp végzett, csak a hengerfej leemelése volt hátra, amikor odajött az egyik kolléga:

- Péter, tudnál segíteni? Arrébb kellene tenni egy UAZ hátsóhidat, mert útban van. Be kellene állnom a műhelybe azzal a rontás Csepel 420-al, mert le kellene cserélnem az egyik hengerfejet. Úgy néz ki, megrepedt, mert befolyik az olajba a víz.

- Persze – válaszolta Péter – máris jövök, csak megtörlöm a kezem, mert látod, hogy csupa olaj. Nem akarom, hogy csússzon, amíg cipekszünk.

A híd nehéz volt, még egy ember kellett, hogy áttegyék egy másik helyre. Péternek hátrálva kellett menni, mert így tudták volna a helyére tenni a nehéz vasdarabot. Nem vette észre, hogy a háta mögött, közben egy kolléga, hogy előkészítse a terepet egy másik gépkocsi javítására, eltávolította az aknatető egy részét. Hirtelen csak azt érezte, hogy eltűnik a talaj a lába alól. Csak arra figyelt, hogy nehogy a lábára essen a híd. Az egyik lába így a szerelőakna peremén marad, a másik letámaszkodott az akna alján. Úgy érezte, hogy a fennmaradó láb térdében hirtelen megszakadt valami. Éles fájdalom nyilalt bele. A kollégák közben lerakták a hidat a földre és a segítségére siettek.

- Megütötted magad – kérdezte az egyik miközben kiségtette a szerelőaknából Pétert.

- Azt hiszem a térdemmel történt valami – válaszolta Péter – már kétszer volt eddig gipszben bokától combközépig, mindig a szalag húzódása miatt. Egyszer még le is csapolták annyira dagadt volt.

Ahogy felhúzta a nadrágot, rögtön látta, hogy baj van. A térde a duplájára dagadt. Majd ha hazamentem – gondolta – akkor vizes ruházom, hátha reggelre lelappad a daganat. Reménykedett, bár tudta, hogy erre nagyon kicsi az esély. Már nem fájt, így a napot, ha vigyázva is de végig dolgozta. Másnap azonban újra fájt és a dagadás sem múlt el. Csak el kell mennem az orvoshoz, mielőtt még valami nagyobb baj nem lesz.

- Magának elment az esze fiatalember? – kérdezte az orvos mikor megvizsgálta – ha még egy napot vár, valószínű a felhalmozódott folyadék szétnyomja az ízületi tokot és akkor egész életére sánta marad. Mi ütött magába, hogy nem jött azonnal? Tele van folyadékkal a térde, ezt el fogjuk távolítani, utána kap egy gipszet bokától combközépig!

- Mennyi ideig nem dolgozhatok – kérdezte Péter – mert a műhelyben rengeteg a munka és sokan vannak szabadságon is.

- Ez bizony barátocskám – válaszolta az orvos – legalább hat-hét, de utána sem fog azonnal ugrándozni. Nővérke, készítse elő a lidokaint, meg a nagy fecskendőt, hogy eltávolíthassuk ezt a sok folyadékot.

Az érzéstelenítő beadása csak egy pillanatig fájt, de amikor a térdízület közé beszúrtak a nagy fecskendővel, bizony közel voltak a csillagok. Kettőszáz milliliter folyadékot távolítottak el. Ahogy kihúzták a nagy fecskendő tűjét, mintha elvágták volna a fájdalmat. Megszűnt.

- Most szépen begipszeljük – mondta az orvos – míg a nővérke előkészíti a gipszelést, addig én megvizsgálom egy másik beteget. Azzal átment a másik helyiségbe.

- Nővérke – mondta halkán Péter – nem lehetne valamit csinálni, ha a gipsz beleragad a lábszörzetembe, akkor megbolondulok, mert fájni és viszketni is fog egyszerre. Van már benne tapasztalatom.

- Ha sikerül addigra a gipszelést megcsinálnunk, mire a doktor úr visszatér, akkor tekerek gézt a lábára, két sorban és akkor nem fog beleragadni. Jó lesz így?

Valóban két rétegben száraz gézt tekert a lábára, de mire az első réteg gipszet felrakhatta volna a doktor visszatért.

- Mi ez itt – mondta emelt hangon – ez nem ortopédia, hanem baleseti sebészet! Azonnal szedje le kérem ezt a gézréteget! Ki adott erre utasítást!

A felrakott gipsz természetesen belekötött a láb szörzetébe. Péter minden lépésnél úgy érezte, hogy letépi a szőrrel együtt a bőrét is. Majd otthon elintézem én – gondolta. Ahogy hazaérkezett, az első dolga volt egy hosszú drótot keresni. Azt óvatosan, hogy a bőrét fel ne sértse a gipsz alatt, végig vezette a bokájáig. Az ágy végére kötött egy fáslit, aminek a másik végét a dróthoz rögzítette és így a fáslit áthúzta a gipszen. Óvatos fűrészelő mozdulatokkal megszabadította a lábát a „rögzítéstől”. A fásli bent maradt, mert tudta, hogy a lába majd a gipsz alatt viszketni fog, így arra is jó lesz, hogy megvakarja.

A gipszes időszak nehezen telt. Amikor végre levették a gipszet, a térdébe újra bele nyilalt a fájdalom. A térd nem akart hajolni. Mintha megmerevedett volna. De a gyógytorna, amit felírt az orvos végül ezt a merevséget is elhárította. A munkahelyén nagy ovációval fogadták, de lépten-nyomon kapta a „jó tanácsot”. Még akkor is, amikor már nem a műhelyben dolgozott, hanem máshová szélítette a munkája.

Mostanában sokszor eszébe jut ez a fiaskó. A volt kollégák közül, már sokan az égi szereldében végzik a munkájukat. Bár némelyikük nevére már nem emlékszik, mégis szeretettel őrzi az emléküket.

Hova jut a Föld

Szétzilált, elrontott, rongyos életek
mérgező, öldöklő hazugság mótelyek
düledező, romos, nyomortanyák
gyermeküket elhagyó fiatal anyák,
gyilkolás, terror, kegyetlen félelem
menekülés az egyetlen lételem.

Ki, mert otthonában dúl a háború,
ki, mert hazájában sorsa nyomorú,
mások, mert a bank viszi a vagyont,
fedél nélkül, télen, néhány megfagyott.

Újrakezdés rég lidérces lázalom,
gondolkodom: mikor dől le a bálványom?

Hazugság festette más színű eget,
kéknek látnád, ha levennéd az üveget,
mely szemed takarja rózsaszín ködben,
léted hajszolod kopott öltönyödben.

Nyomor, betegség, szegénység hona
e föld. Lehetne égboltnak csillaga.

Tönkretesz mindent az érdek az akarat,
korrupció emel újabb falakat,
néhány mocskos kéz meg hatalmas zsebek,
eltűnik benne mi jó lenne neked.

A megváltás sem más, mint hitegetés
ha „jó” vagy kímél a végleges eltűnés,
feltámadsz majd, de vajon miért, minek,
ha pénzért vehetők ezek a helyek.
Ma már a tisztelet bizony nem trendi,
nem tanítja erre gyerekeit senki,
ha nem könyököl, nem tapos másokat,
osztozkodásnál mindig csak kimarad
Hova jut így a Föld? Mi lesz a vége?
Hogyan nézünk majd, utódok szemébe?

Tengerparti anziksz

pírban ég a hajnal szép arca
napfény játszik már ott a vízen
tajték kerül a hullámokra
ahogy partra futnak csendesen

tiszta ég friss hajnali szellő
borzolja tenger hullámain
csobban a víz mintha egy sellő
hangja dalolna mi magához hív

reggel oly szép ülve a parton
csend felel csendre éled a táj
mellém telepszél a homokon
reggeli fényben nézzük a csodát

Édes álom

te vagy az én édes álmom
egész nap már csak azt várom
mikor lesz majd újra este
csodás álmomat keresve

végre elnyújtózom ágyon
ha meglep az édes álom
te jössz felém szerelemmel
veled „élek” minden éjjel

Az ősz dala

búsan szól már az ősz dala
sárguló levél zizeg az ágon
hullik ha szél üstökön ragadja
elhagyja ágát némán és fájón

halomba gyűlik a hullott levél
ágak között hideg szél cikázik
átrendezi s mit tova szállít
nem több annál csupán szemét

kopasz ágak nem árnyékolnak
nem is kell hisz erőtlen a Nap
sugara nem éget nem melegít
fagyos szelek járnak tél közelít

Ha a csend ölel át

Hallgatsz magadban csend ölel át,
betölti ezt a kicsi szobát
aki lát hiszi magányos vagy,
mert érzelem nélkül forognak,
agytekervényeid. Sors sem segít.
Kéred, imába foglalod megint,
kéreseed most még egyszer talán,
segíts meg sorsom. Mostohám.
Megtanulod végre nehezen azt
mindenért hálával illesd sorsodat.
Mid van azért jár mindig köszönet
a lesz nagy úr lehet, hogy kinevet.

Csak béke lenne bensődben végre,
önmagaddal háborúzol mérve
az egyik csapást a másik után,
saját magadra!

Megbékélés nem szerepel szótáradba'.
Vágyódní utána mit nem kaptál meg,
egyszerűbb mint köszönni ami tied.
Félrelökni ártó gondolatokat,
szabadnak lenni e csodás ég alatt,
nagyon szeretni magad és másokat,
a sors ebben talán utat mutat.
Akkor az élet megadja neked
mindazt mire vágysz és őt aki szeret.

Gondolatok az életemről

szeretem ezt az életet
megtanultam mint képletet
az iskola padban

tudásom hiába mormolom
nem segít át holtpontokon
magamra maradtam

jókedvem ha mindig megmarad
enyhíti talán a gondokat
akkor van még remény

kardjába dől majd a bánatom
ha játszom az élet húrokon
remek az esély

nem lesz már mit megfejtennem
életem nyitott könyv nekem
ezt bizony jól tudom

versem végére értem itt
létem aktív és nem avítt
szeretem nagyon

Ülj mellém

ülj mellém kérlek borulj a vállamra
ha nem többre csak egy pillanatra
tudod öregen már ez is elég
szeretet boldogság ennyi kell még

Magány

csend lassan mellém bújik átkarol
képzelem karod ölel távolból
egy percre még látom mosolyodat
majd a kép elfogy apróra szakad
csak a magány marad a néma csend
mely vadul zakatol most idebent
mennék repülnék de vajon hova
sarokban porlepte néma zongora

Aprócska vers

aprócska vers is lehet nagyszerű
nem mindig az jó ami ésszerű
néha kell hogy kipróbáld magad
talán nem baj ha a hév elragad
életet élni kell ez nem művészet
ha szeretsz és viszont szeretnek téged

Nem vagy átkozott

miért vagy mindig elégedetlen
miért az örökös önostorozás
miért nem dőlsz hátra elégedetten
hiszen az életed olyan csodás

hullámzik kedélyed mint a tenger
az igaz szó neked is lételem
pengeélen táncol nálad a reggel
világ szerinted veled könnyörtelen

apró örömök sok gonddal bajjal
a teremtő ilyenek alkotott
emberek vagyunk sok néma jajjal
magad hirdeted:átkozott vagyok

nem vagy és nem voltál te átkozott
bár sötétben látod a világot
sorsod megtépett megszaggatott
de adott sok-sok gyönyörű napot

Egy vers margójára

olvastam versed megérintett nagyon
angyal szállt be csendben az ablakomon
bár kedvem borús feldobta az estém
angyalszárny suhogás adta a refrént

tündéri „boszorkány” angyal képében
elvarázsolt engem gyönyörű versben
meglebbentve szárnyát mosolyt varázsolt
„átöleltem” csendben egész világot

drága kicsi angyal írd még sok szépet
rosszat söpörd el csak a szeretetet
hirdesd mindig közben arcod ragyog
így teszed széppé a kétes holnapot

Születésnapra...feleségemnek

Csodálatos itt ma minden nyíló virág,
melyet most kötnek gyönyörű csokorba,
hogy neked, sok szeretettel adjam át.
Legyen gyönyörű e nap a számodra.

Születésnapod van és ez egy ünnep,
minden kis virág meghajol előtted,
rád a nap is sokkal szebben nevet,
hisz ünnep ez, a te nagy ünneped.

Legyen tiéd, minden földi szépség
mi, e kék bolygón megtalálható,
szívedben soha ne legyen kétség,
aggódás, mely olyan lélekromboló.

E szép napon, mit kívánhatnék még?
Szeretet ölelje át minden napod,
legyen békés, boldog szép életed,
így kívánok boldog születésnapot.

Konklúzió

shiliuziling

ment

nem várta ott fenn a menny

várta őt

a pokol ott lent

Ígéri-e

ígéri-e az advent első napja
hogy szeretet és béke száll a házra
s megszűnik minden fájó gondolat
melyért szíved mindennap megszakad

ígéri-e az advent többi napja
hogy mindenkinek jut majd az asztalra
kenyér s talán olykor egy jó falat
az idő telik és szétzúz álmokat

az ünnep sajátja az együttérzés
nélküle nincs szeretet s megértés
néhány nap és illan mint a kámfor
advent tüze már nem is pislákol

marad talán parázs a hamu alatt
szél izzítja majd újra a lángokat

ajánlás

herceg akinek sok van őt nem értem
szegénynek adna az lenne az érdem
hisz ahogy jöttünk úgy megyünk majd el
de a világ csak a szavakra figyel

Kijelentés

shiliuziling

Nem!
Én nem akarom és te sem,
szeretni,
az ellenfelem.

Emlék

a cukormáz már
lepergett a jelenről
édes az emlék
melyet az elmúlt idő
most újra megszépített

Sors megtaposott

sors megtaposott de felálltam újra
csodák nincsenek gondoltam magamban
nem díjazták mit tettem az asztalra
hitték penész terem lábnyomomban

mosoly ült arcomon megráztam magam
az érzést mi átfogott nem hagyhatom
hisz a rosszindulat sokszor arctalan
csak az igazságot hangoztatom

az igazság is sokféle lehet
hol minden csak nézőpont kérdése
talán egyszer a horizont felett
megláthatod milyen a szépsége

sors megtaposott de felálltam újra
hiába küzd én magam nem adom
még negyven év a tervezett útra
az utam addig büszkén folytatom

ha hiba csúszik számításomba
kharón hajója előbb ér ide
nem hiszem hogy majd visszatartana
itt a földön az isten tenyere

ajánlás

herceg a hosszú élet jó lenne
megfelelne matuzsálem kora
ha friss volna az ember szelleme
nem bánтанá örökös nyavalya

elvem merjünk nagyokat álmodni
hátha ott fenn meghallja valaki

Bíborban égő

bíborban égő korai hajnal
a fák hegyén néhány sárgult levél
föld felé indul ha meglebbenti
a hűvösre fordult friss őszi szél

halomba gyűlik a sárgult avar
a sok levél már az enyészeté
fák ága a télre kopasz és tar
a téli álom mely mindegyiké

a csodás színek lassan eltűnnek
természet ecsetje nem dolgozik
elmúlás réme ami fenyeget
nem tart tovább majd csupán tavaszig
fák rügyek addig csendben alszanak
tél hangtalan jön a kertek alatt

ajánlás

herceg tudom minden elmúlik egyszer
idő múlik az élet tovaszáll
nem gondolunk rá pedig ezerszer
sors kegyetlenül emlékeztet rá

ha megtörni látszol a súly alatt
minden mi szép volt az enyészeté
ne add fel vár az ismeretlen holnap
a vágy mi ott belül szüntelen ég

Természet

"Semmit nem gondolok s a számon némaság.
De nagy-nagy szerelem borul szívemre tágan,
s a természetén át megyek tovább, tovább,
cigánymód – s boldogan, akár egy nő nyomában."
Arthur Rimbaud: Élmény (Rónay György fordítása)

természet mint egy csodás hajadon
nem rejti de megmutatja báját
hegyen völgyön síkságon domboldalon
mire csak az ember szeme rálát
előtte pompázik s talán kéri
ember ne tedd tönkre ami szép
de tudom sajnós az időt fecsérli
nem érti senki az esdeklést

mire megéri lehet hogy késő
a természet védi majd önmagát
ember természet párharc a végső
még megvívandó nagy-nagy csatát
a sors eddig csak elodázta
hogyan talán az ember majd észhez tér
rombolás pedig tarol mint a láva
tudom egykor megfizet mindenér'

ha "sírva" is de megvédi önmagát
s a természet nyeri majd a csatát

Értelem szikrája

„figyelő arcok könnyfényes szemek
az értelemhez kulcs a zengő szózat
magyarnak a föld mindenütt kerek
tövis bánthat másutt itt ég a rózsa”
Radnai István: Rímeiktől részegen

ma csak értelem szikrája világít
ömlik a szenny s a sorozatok
közöny a butaság ami számít
könnyezve hisznek csodás holnapot

zeng a hozsanna tele torokból
várva terített asztaltól konc repül
mindegy ki hasít szíjat a hátadból
merszed bátorságod elnehezül

„magyarnak a föld mindenütt kerek”
szerintem ez is ma csak egy szólam
ki megélni akar ma útnak ered
nem sikerül... legalább megpróbáltam

magyar a magyarnak ellensége
nem lehet hogy mást gondol mást akar
csatornákból szenny ömlik a jégre
de hó nélkül most a tél sem takar

istenem hát ez a szép új világ
mire hosszú éveken át vágytunk
talán fegyver csövébe tűzött virág
adhat reményt egyszer rátalálunk

addig a sötétség uralkodó
fényről álmodni mégis olyan jó

ajánlás

hercegem már olyan sokszor mondtam
az ember egója az eget veri
néha látom csak azt is álmaimban
jó útra tér s az ég segít neki

Vártam rád III

Vártam rád...
megéltem közben számtalan csatát,
mit a sors állított fel nekem.
Mint ólomkatona, rendíthetetlenül
álltam még tépett vad vihar, s belül
mindig sütött a nap.

Vártam rád...
átvirrasztott sötét éjjelek,
szélvész tépte az üstökömet,
s vert az eső olykor, fagyottá vált a lélek,
de a májusi szél mondott csodás meséket,
s álmokat szőtt a gondolat.

Vártam rád...
most fenyőfa illat szállt a légben,
e karácsony táji szürkeségben.
A szeretet várás, most a lelkemre ül.
De nem mindig érzem ott legbelül,
hogyan még melegen süt a nap.

Vártam rád...
talán még ma is várok,
bár nem nyílnak már tavaszi viragok,
mesét sem mond a fázós decemberi szél.
Még lelkem azért új tavaszt remél
felmelegítenek-e a karácsonyi fények?

Megöregedtem, de még remélek,
s álmokat szőnek a ködös éjjelek.

**Szegedi Szakképzési Centrum Déri Miksa
Műszaki Technikum (Déri Miksa Gépipari
Technikum) 125 éves
- elmélkedésem az iskoláról és az iskolas
évekről, egy öreg ember nézőpontjából -**

Régi iskolám, a Kálvária téren,
idő távlatát évtizedekben mérem,
egykor befogadott itt az Alma mater.
Mikor elbocsájtott, akkor nem fogtam fel:
hogy iskolásnak lenni milyen jó dolog,
hol gond nélkül élni és tanulni tudok.
Megértettem végre, de már öreg vagyok.

(Hegedűs Gábor: Köszöntő régi iskolám születésnapjára, részlet)

Csak álltam az épület előtt és átfutott a gondolataim között, hogy 125 év. Milyen gyorsan elszalad az idő, ami Einstein szerint nincs is, csak az ember találta ki, hogy viszonyítsa valamihez azt, amit öregedésnek hív. Lehet, hogy nem egészen pontos a leírás, de azt hiszem így talán érthetőbb mindenki számára, mint a tudományos magyarázat. De ha nincs, akkor mi az ami ilyen gyorsan elszalad, eltelik? Volt ez az épület iskola, kórház, de kutatólaboratórium is, hiszen itt fedezte fel a „C” vitamint Szentgyörgyi Albert. Azután iskola és azóta is az. Amikor én jártam ide még Déri Miksa Általános Gépipari Technikum volt a neve, ha jól emlékszem, de ma már egy oktatási egység részeként: **Szegedi Szakképzési Centrum Déri Miksa Műszaki Technikum**. Valahogy nekem az előbbi név jobban a szívemhez nőtt és jobban is tetszik. De nem az a lényeg ma, hogy egy magamfajta vénembernek mi tetszik vagy mi nem. Az emlékek, azonban, mégis a Technikumhoz és annak kollégiumához kapcsolódnak. Mert vidéki srácként én is kollégista voltam. Lehet, hogy a városi diákok, az

osztálytársaim, szabadabbak voltak, de azt hiszem – és ezt vallom is – hogy legalább annyi élménnyel mint ők lettünk mi is gazdagabbak, az itt eltöltött éveink során. Ezek az élmények azóta is előkerülnek minden osztálytalálkozón, amit ma már nem ötévenként, hanem évenként rendezünk meg. A teljesség igénye nélkül néhány szösszenet, hogy mire is gondolok. No meg nem is időrendi sorrendben, hiszen az emlékek áramlása szabad és szinte soha nem tarják be a kronológiai sorrendet, legfeljebb ha nagyon muszáj.

A kollégiumban ez a tavasz is úgy kezdődött, mint az eddig eltelt tavaszok egymás után. Csak az tűnt fel a szemlélőnek, hogy egyre több az a diák, aki kopaszra nyírt fejjel jelenik meg egy-egy kimenő után. Az elindítója ennek Németh Zoli bácsi volt, aki minden tavaszon, ha már az idő melegebbre fordult, nullás géppel nyíratta le a haját a fodrászával. Németh Zoli bácsi, aki mellel a kollégiumi nevelőtanári elfoglaltság mellett, ami neki csak mellékfoglalkozás volt, de szívvvel és lélekkel csinálta, magyart és történelmet oktatott a diákoknak a technikumban.

Én nagyon sokat köszönhetek neki, mert ő tanított meg arra, hogy hogyan kell vázlatot készíteni egy óra anyagából. Persze, most mindenki arra gondol, hogy ez milyen egyszerű, csak egymás alá kell sorokat írni a füzetbe és máris kész a vázlat. De nem Zoli bácsinál! Mi téglalapokat rajzoltunk a füzetbe és azokba írtuk amit kellett, majd nyilakkal jeleztük, hogy mi a sorrend, mi az ami összetartozik, vagy amiből a másik elengedhetetlenül következik. Ő volt az aki riportot íratott velünk az órán, azzal a kitételrel, hogy az egyik sor a kiegyezés mellett foglaljon állást, mint újságíró, a másik pedig a kiegyezés ellen. Mindig négyes és ötös, de inkább ötös voltam történelemből, de most a kiegyezés elleni riport feladta a leckét. Mikor kb. fél oldalt kiizzadtam, mint egy záró gondolatként odaírtam a lapra: „kiegyezés drága kincs, jó ha van, de jobb ha nincs”. Ez biztos, hogy jó jegy nem lesz, gondoltam és be is jött. Zoli bácsi nagy betűkkel ráírta a dolgozatra: „minő vőfély rigmus?” Akkora hármast kaptam, hogy alig fért el a lapon. Zoli bácsi tanította meg nekünk az Orient expressz állomásait Londontól Isztambulig. Ma már csak néhányat tudnék felsorolni, de valamikor oda-vissza kívülről tudtam. Pedig nem volt rövid a lista!

No de elkalandoztam a kopaszságtól. Egy nap azután a kollégium igazgatója Prókai József igazgató úr furcsa bejelentést tett egy közös étkezés során: ha lesz 90 fő kopasz a kollégium állományából – ez lehetett 120-140 fő, már pontos számra nem emlékszem – akkor ő és Kircsi János tanár úr is levágatja a haját. Nosza felpörögtek az események, de sajnos a létszám nyolcvannégy főnél megállt. Hiába győzködtük a többieket, nem álltak kötélnek. Készültek osztályonkénti és közös felvételek, amiket azóta is féltve őrzök, hiszen már sokan nincsenek közöttünk. Volt tanáraink sem.

Kedves Einstein! Hogy is van ez az idővel?

A műhelytanárunk Tóth Laci bácsi memóriája pedig egészen kivételes volt. Őt nem lehetett átverni, mert arra is emlékezett, hogy hetekkel azelőtt mit is beszélt meg a diákjával. Ráadásul szó szerint. Én az iskola után hosszú ideig – húsz évig biztos – nem láttam és nem is találkoztam vele. Majd egy nyári napon összefutottunk a Széchenyi téren. Ráköszöntem: Jó napot tanár úr! Azonnal jött a válasz: jó napot Hegedűs fiam, hogy mint vagy? És az iskolai barátod és legnagyobb megdöbbenésemre nevéen nevezte. Húsz év után. Csak így egyszerűen! Pedig az ember változik, öregszik, a vonásai is átalakulnak, ő is számtalan diákot tanított még utána ahogy mi elhagytuk az iskolát és akkor... akkor a régen látott tanár mindenre emlékszik. A diákra, aki már legalább húsz évvel öregebb, de még az iskolai barátokra és annak a nevére is... Számomra ez megfoghatatlan volt.

Csertő Feri bácsi a szabadkézi-rajz tanárunk. Igazi művészember volt. Enyhén kopaszodó feje búbját ellensúlyozta a nyakába lógó fehér haj. Kicsi ember volt, de végtelenül szeretetreméltó. Ő volt aki lerajzolta nekünk az első órán a lovat, három nézetben. Még egy kis mellékterméket is biggyesztett a táblai rajzra, nehogy a diák eltévessze melyik is a ló hátsófele. De a rajzolás a vérében volt. No meg a horgászat is. Nyert ügye volt annak a diáknak, akinek a zsebében lapuló gyufásdobozban élő lóbogár mocorgott. Ha nem is volt olyan jó a rajza, biztos, hogy egy jeggyel magasabb lett mint amit érdemelt. Osztályunk egyik diákja – sajnos már nincs közöttünk – az egész udvart felásta otthon, hogy biztosítani tudja a lóbogár utánpótlást.

Osztályunknak az első évben az osztályfőnöke a roppant katonás Gál János okleveles vörös-diplomás elektromérnök tanár volt. Azt hiszem ő rakta le az alapjait annak, hogy ebből az innen-onnan jött gyerekseregből egy egységes csapat kovácsolódjon. Minden apró vétségről tudott és bizony letagadni sem lehetett. Nem használt magas hangokat, nem kiabált velünk, még a hangját sem sokszor emelte fel, de amit mondott és ahogy mondta, annak súlya volt. Az első év után elhagyott bennünket és az iskolát is az egyetemen oktatta tovább az ottani tanulni vágyókat.

Az új osztályfőnökünk egy roppant szeretni való ember volt. Hódossy Bélának hívták. Igazi mérnök típus, tele gondolatokkal, ötletekkel, fantasztikus sakk tudással, és mindig előttünk járt jó néhány lépéssel. Először a katonás fegyelemhez szokott csapat/osztály nem is értette. De később összecsiszolódtunk. Mi megszoktuk bohókás stílusát, a farzsebbe dugott kezét, a sokszor felemás elvárásait és magát az embert, aki feladatának látta, hogy minket, - akiknek az agya pallérozásra várt - megtanítsa mindarra, amit tudnunk kellett. Mai napig őrzöm azokat a szakrajzokat, amit kijavított és aláírásával látott el. Kedves emlékek, hisz mindig magam előtt látom őt ilyenkor, ha belenézek ebbe a mappába. Szemébe lógó hajjal, a szokásos szürke öltönyében és nyakkendővel. Sokáig tartottuk a kapcsolatot, még a tizedik érettségi találkozón is együtt mulattunk. Ha kirándulásra mentünk szabadságot adott nekünk, félretéve az iskola elvárásait és ezért – mert emberként kezelte bennünket – az osztály örökre a szívébe zárta. Nincs olyan érettségi találkozó – ma már évenként tartjuk, mert fogy a létszám – ahol nem hangozna el Béla bácsi neve és nem kerülne említésre néhány, vele kapcsolatos történetünk. Természetesen csak a szeretet és a megbecsülés hangján, fejet hajtva az emléke előtt, tisztelettel. Ma már értjük – de ehhez meg kellett öregedni – hogy milyen fantasztikus ember volt. Neki köszönhetjük igazán, hogy ez a csapat a mai napig egy összetartó csapat maradt.

Huhn Lajos tanár úrtól féltünk leginkább. Ha a terembe lépve már messziről a katedra asztalára dobta a naplót, akkor jó kedve volt és igazán nem kellett tartanunk semmitől. De ha lehorgasztott fejjel, hóna alatt a naplóval tette meg a katedráig vezető pár lépést, nos akkor még

a legjobb matematikusaink ina is reszketett. Kiváló matematikus volt. Már az első félévben felmérte a diákot, hogy mit tud és mire lesz majd a későbbiekben képes és ha volt is rosszabb napod, ő pontosan tudta mire is vagy képes. Amit nem tűrt az a farmernadrág – mely annak az időnek volt a nagy divatja – és a hosszú haj. Ezért a szünetekben – matekóra előtt – a városi gyerekek mindig átöltöztek a náluk lévő konzolidáltabb nadrágba, hogy ez se jelentsen rossz pontot. Ha meglátott valakit, hogy hosszabb a haja, mint az szerinte elvárható volt, rögtön küldte a Dr. Boross József u sarkán lévő fodrászüzletbe azzal, hogy: „mond meg fiam Fohsz bácsinak – ő volt a fodrász – hogy gépész-frizurát kérsz”. Az öreg fodrász tudta, hogy mi az elvárás és a delikvens az órára már alaposan megkopasztva érkezett vissza.

De említhetném itt a műhelyfőnököket: Zentai Nándort, az asztalos műhelyből Benedek Lajost, vagy az esztergályos műhelyből Rigó Lászlót és Varga Lajost, a szereldéből Pintér Kálmánt, a marós műhelyből Szecskár Mihályt aki még a kirándulásokra is elkísérte az osztályt, kovácműhelyből Magyar Józsefet. A hegesztő műhelyből Farkas Szilárdot, a lakatos műhelyből Tóth László mellett Varsányi Imrét. Minden tanárunkhoz fűződik egy történet, egy élmény, de mindet felsorolni azt hiszem egy könyv is kevés lenne. Mindannyian arra törekedtek, hogy, az alapokat jól elsajátító technikus kerüljön ki a kezük alól. Természetesen az nagybetűs élet produkált furcsaságokat és sokszor nem is igazán úgy történtek a dolgok ahogy tanultuk, de ugye ez már egy másik történet.

Ugyanez vonatkozik az elméleti tárgyakat oktató tanárainkra is: Bráda Ferenc, Győri Emil, Hódossy Béla, Dr. Korányi Kálmánné, Dr. Milassin Gyuláné, Németh Zoltán, Sisák Géza, Werner István, Komáromi Ferenc, Csertő Ferenc, Szilágyi Attila és Huhn Lajos. Hiszen mindannyiukhoz fűződik egy kellemes vagy épp akkor kellemetlen emlék, amit azóta az idő megszépített. Különösen a gépészek vonatkozásában itt már keringnek olyan mondások, melyek állítólag egy tanár szájából hangzottak el, felkapta őket és terjesztette, változtatás nélkül, a diáksereg. Később mint szájhagyomány terjedtek tovább osztályról osztályra, generációról generációra. Pl: „a gőzgép egy olyan egyszerű szerkezet, melyet a bonyolultsága miatt manapság

már nem is használnak” vagy a villanymotor egy olyan drótgubanc, melynek egyik felén bemegy az elektromosság a másik felén kijön a forgómozgás” és még egy gyöngyszem: „ a szén minél öregebb annál régibb”. Kedves Einstein, ez is egyfajta bizonyítás az idő léteire vonatkozóan...

Egyik tanárunk, akit most nem szeretnék név szerint említeni – akik részesei voltak ennek azok tudják, a többi meg maradjon a feledés homályában – elég sajtóságon kezelte a feleltetést. Így fordulhatott elő, hogy harmincketten álltunk kint a táblánál, mint felelők. Az óra végén, mert nem került ránk a sor, szépen bevészte a naplóba az egyest, feltételezve, hogy egy szót sem tudunk, hisz meg se szólaltunk. Év vége előtt már úgy nézett ki nagy baj van, mert két egyesem volt és egy egyketted, ami ugye majdnem egyes. A jegyek lezárásakor, a jegyeim összeadódtak, majd „az egy nem oszt nem szoroz” mondat elhangzása után a kérdés: tanuló akarsz felelni a négyesért? Eszem ágában sem volt. Megfelelt nekem az így kapott hármas is.

Ott voltak még a felejthetetlen kollégiumi labdarúgó csaták. Amikor az osztályok között vére menő küzdelemben, a Kálvária téri (akkor még Úttörő tér) sportpályán dőlt el az első helyezés – természetesen az érte járó torta – sorsa. Vagy az alagsorban lévő nagyteremben a végeláthatatlan pingpong meccsek, vagy az udvari röplabda mérkőzések, a sakkról már nem is beszélve. Az akkori városi elit a Déri – Radnóti kézilabda mérkőzések hangulata, ahol teletorokból lehetett ordítani, hogy „Hajrá Déri” és egy-egy győzelem után büszkén lehetett elhagyni a rivális iskola pályáját.

Tudom minden osztály másképp élte meg ezeket az iskolában eltöltött éveket és talán egy könyvre való történetet lehetne összehozni belőlük, de azt hiszem mit sem változtatna azon a tényen, hogy „Dérisek” voltunk és valahol azok is maradunk, míg ezt a sárgolyót tapossuk. A tudásvágy, amit az iskola és tanárai oltottak belénk még ma is tart. De ez már, a múltra emlékezve, kicsit talán fátyolos szemekkel, inkább a hála érzése.

Ezek a gondolatok futottak át agyam tekervényein, míg néztem ezt a patinás, 125 éves, ma is csodálatos épületet.

Boldog születésnapot Déri Miksa iskola, mindegy, hogy Technikum vagy Szakgimnázium. Zárójelben jegyzem csak meg, hogy nekem mindig Technikum marad, hiszen itt tanultam, érettségiztem és a Technikumhoz köt minden emlékem! A lényeg mégis az, hogy maradj meg nekünk régen végzett diákjaidnak, mint egy szerető anya az Alma Mater. Öregbítsd hírnevedet, jelenlegi tanáraid, diákjaid, volt diákjaid örömére és felejthetetlen korábbi tanáraid emlékére, hírnevet szerezve magadnak és városodnak Szegednek.

Nyárvégi töprengés

Egy késő nyári szombat délutánon,
töprengtem, gondolkodtam az ágyon,
hol meghánytam vetettem sorsomat,
leltárt készítve arról mi kimaradt.
Bakancslistámra sok tétel került,
míg agyam „winchestere” kimerült.
Én hátradőltem fáradtan, sután,
de nem álltam az úton már bután,
hisz tudtam mit szeretnék, akarok
a nap is sokkal szebben ragyogott.

Rájöttem, oly felesleges a lista,
pillangók szárnya a télre kacsintva,
már nem verdes olyan lendülettel,
hogy vágyaim én így érhessem el.
Virágom is lassan, biztosan hervad
nem vonzó már a szép pillangónak.
Álmodni oly jó, hogy lesz még tavasz
szíved újra éled, mint egy kis kamasz
ki csodát lát tavaszi éjszakában,
elmerülve szerelem mámorában.

Korod barátom, csak múltó állapot,
addig, míg mellkasodban szíved dobog,
s fogékony vagy a jóra, a szépre
este újra eljön, ágyad szélére,
melléd telepszik, ha alszol, csendben
vigyázza álmod, hogy legyen rendben
mindaz, mit szeretnél. Képzelet szárnya
repít téged a vágy-álom világba.
Ő a csillagod. S ha úgy akarod,
újra eljön majd. Várd és megkapod.

A múzsám és én... I

a múzsám szólít most is táncba visz
olyan ez mint másnak a kannabisz
hogy szép versek olvasásakor
papírra kerül tőlem is néhány sor
vershez képest ez csupán zöngemény
hogy vers lesz arra semmi remény
múzsza döntött „főállás” nem lehet
csak másodállású múzsza jár neked
másodállású múzsza ez mit jelent
hisz munkáltatóként bizony nem lehet
múzsák felett, még „főállásban” sem
nyugger „firkászként” rendelkeznem
pillangóm gyakran telepszik a hóra
elképzelésem habókos valóra
nélkülöz bizony minden alapot
igaz sapkát hordok nem kalapot
életem könyvének lapjai között
hová sok zöngeményem beköltözött
szívesen írok margóra jegyzetet
miközben újabb és újabb fejezet
kerül fel szépen új és új lapokra
soha nem tépem őket darabokra
napjaim nem szórom bele a szélbe
pillangóm talán így is eljön érte

múzsám megérti ellenvetésem
legyint... írom tovább a zöngeményem
ha egyszer alkotok talán egy jobbat
engedi hívjam „rím-próbálkozásnak”

Múzsám és én...II

múzsám és én nem „egy pár” vagyunk
csupán léleklarangon játszadoxunk
apró morzsák szavakká formálva
kerülnek fel a fehér papírra
zöngemény lesz-e vagy rím-próbálkozás
szerintem döntse el valaki más

múzsám aranyos mindig rám nevet
hisz tudja velem nagyot tévedett
mert nem vagyok költő csak rím-faragó
nem is leszek más már rúgja meg a ló

Az álom az

az álom az hol megvalósul minden
mi szép és gonosz a való életben
az éber álom a kettő közötti
álomnak nem álom ébredésnek semmi
de ilyenkor is álmodhat az ember
vágya partot ér mint morajló tenger
a hold mint mindig, „csalfán mosolyog”
csend ízt kever a szél a szíved „ragyog”
talán az isten még álmosan tekint
rád de lelked bájosan visszaint

Köszöntő a hóvirághoz

kinyílt a kertben e fehér csoda
a tavasz ígétét hordozva
angyali szépsége életet ígér
megújulás hírnöke szívedig ér
tavaszt vár most már az egész világ
köszöntünk hát kedves kis hóvirág

A szeretet nem más

szeretet nem más mint megélt csoda,
ha a sorsod veled nem mostoha
hagyja hogy élvezd mindazt mi jár neked
ahogy szeretnéd ahogy eltervezted
feléd nyújtott kezem érintsd meg kérlek
ha akarsz együtt megyünk
te vezetsz vagy én vezetek téged

Mítoszok csillagfénye II.

a mítoszok csillagfénye
nincs értékes támpont benne
az én szomjas képzelete
vergődik utat keresve

mit rejt el a mítosz rege
igazság nincs magyarázat
tanulni lehet belőle
mi az amit elhallgatnak

korok telnek évek múlnak
történelmet hamisítják
nyoma sincs az igazságnak
hazug szavak ezt szolgálják

a mítoszok csillagfénye
repülj ha tudsz szárnyak nélkül
olvass sorai közt végre
a hited találd meg végül

Az új nap varázsa

új nap varázsa mindig megfogott
nem tudod mit hoz csak ha láthatod
milyen leszel ha megéred végre
hogyan belenézhetsz holnap szemébe

sokszor tettem fel kérdést magamnak
milyen leszek ha eljön a holnap
választ adni erre biz' nem tudok
hisz meg is kell érni azt a napot

milyen leszek holnap... találgatom
szeretnék élni békében szabadon
hatalom vágy ma egekbe szökik
szabad lelket „agymosók” fertőzik

hit dogmák mondják lesz feltámadás
valójában az egész ámítás
lélek más testben születik újra
rég tested elporladt azóta

csillogó gyöngyök... holnap varázsa
fűzöd egymás után élet cémára
meddig tart a lánc senki sem tudja
mikor alszik el életed gyertyája

akarjuk hogy éljünk békén szabadon
sült galambot várni nem szabad tudom
tegyük félre az indulatokat
párbeszéd a létért sokkal fontosabb

magyarok leszünk újra s végre
jó kedvvel nézünk egymás szemébe
ha az ország létéért összefog
holnap varázsát ismét megkapod

"Fény" félelem

oly sok az ember ki attól fél
körülfogja majd egy éles fény
látja de elüti a gyorsvonat
mert a „fény” ott az alagútban
a száguldó mozdonyból fakad

Névnapiomra

talán egyszer ezen a szép néven
egy sikeres ember lesz jelen éppen
e „sárgolyó” mindennapjaiban
erről győzködöm csendben önmagam

nevem jelentése: Isten embere
bár nem vagyok „barátságban” vele
hiszek magamban és ő bennem lakik
Luciferrel a lelkemen osztozik

lehettem volna még talán Jeromos
de nem járt felénk akkor még villamos
így lettem Gábor ki nem lop napot

arkangyalként tisztelve Gábriel
kit az ördög egyedül nem visz el
kívánok magamnak boldog névnapiot.

Nem a háztetőn

Hegedűs vagyok, nem a „háztetőn”,
nekem jó itt, ahol most vagyok,
ha meleg van akkor a delelőn,
árnyékot keresek, nem a napot.

Szívesen mennék én a tetőre,
ha nem lenne a fránya tériszonyom,
így maradok igaz csak egyelőre,
itt lenn a biztos, szürke talajon.

Boldogságom ha majd megtalálom,
nem üt be addig a „filoxéra”,
megvalósul akkor minden álmom,
Hegedűs maradok, az élet lakója.

Vezeklés...miért

oly sok a kérdés a válasz kevés
megtalálni rájuk a feleletet
meddő gondolat vagy csak megérezés
mindezt már itt nem csak odaát lehet

mát éljük csupán a tegnap elmúlt
rettegés mi vezet a jövőbe
a sors rángat mint egy szalmabábút
tervezni nem szabad semmit előre

élet vezeklés ősök bűneiért
de nem születtem bűnösnek én sem
ki dogmákban hisz szenvedjen ezért
én ezt nem akarom nem is teszem

nem ezért születtünk a világra
hogy csak a mát és tegnapot éljük
csak rá kell lelni kicsi csodákra
s nem kell hogy a holnapot féljük

vezeklés csupán dogma állítása
hiszékeny követő mindig akad
bennem kétség nincs utamat járva
tervezni a jövőt kell és szabad

Hogy nem lettem igazi modellező?

Gyermekkorom kedves, de talán fájó emléke is ez a történet. Kis falumban ahova iskolába jártam egy új szakkör alakult, mindannyiunk nagy öröme. Modellező szakkör. A szervező tanár bácsi olyan színesen adta elő a lehetőségeket, hogy szinte mindenki szeretett volna azonnal hozzákezdeni a hajóját, vagy repülőjét megépíteni. Sokan jelentkeztünk, de mint ahogy ez lenni szokott az induláskor már sokkal kevesebben jelentünk meg. Az első, amit készítettünk egy vitorlás hajó volt.

Előre gyártott hajó-bordákat kaptunk, melyet egy központi gerincre illesztve és ragasztva kellett elkészíteni a hajótestet. Erre kerültek fel azok a vékony lécek, melyek a hajófeneket és az oldalakat alkották. Mindez gondosan ragasztva, hogy hézag ne maradjon, mert akkor beszivárog a víz. Nem volt egyszerű feladat a lécek felillesztése. A bordára való hajlításuk és a rögzítés adta, hogy a hajótest áramvonalas legyen. Mikor mindez elkészült a tanár bácsi ellenőrizte és jóváhagyta, jöhetett a test csiszolása és festése. Lassan kezdett kialakulni a hajótest. A keel, a hajó tökesúlya is felhelyezésre került, melynek az a feladata, hogy a hajótestet ne engedje felborulni. Azután helyére került a gondosan csiszolt árbóc, majd a vitorlázat is, melyet anyukám varrt egy használaton kívüli lepedőből, a megadott méretek alapján. Végre elkészült a nagy mű.

A tanár bácsi egy nap azzal jött a foglalkozásra, hogy vasárnap Szegeden a Rókusi-tavon modell-vitorlás verseny lesz, ahova bárki,

aki hajót készített itt a szakkörön, benevezhet. Természetes, hogy nagy volt az érdeklődés. Mindenki a verseny lázában égett. Még soha nem voltunk ilyen helyen, de éreztük, hogy most jön majd el az igazság pillanata: ki alkotta közülünk a legjobb hajót.

Vasárnap reggel a keskeny nyomtávú kisvasúttal – mi csak vicinálisnak, vagy madzag-vasútnak hívtuk – utaztunk Szegedre. Mindenki kezében ott volt a vitorlása. Óvta, féltette, hogy nehogy baja essék a nagy megmérettetés előtt. A szegedi állomásról gyalog mentünk a villamosig és itt történt a baj. A nagyállomás alatti alagúton – amit mi csak kőlyuknak hívtunk az egyszerűség kedvéért - a keskeny járdán haladva megbillentem és a hajóm árbóca elakadt az alagút téglafalának egyik részében. Nagy reccsenéssel kettétört. Hirtelen nagyon megijedtem. Felrémltettem, hogy így hiába jöttem, mert a hajómat nem tudom versenyeztetni. A tanár bácsi megvigasztalt, ha megérkeztünk a verseny helyére, majd úgy adja le a nevezéseket, hogy a tartalékba hozott árbóccal ki tudjam javítani a hibát. Úgy is lett. Ahogy megérkeztünk regisztráltunk a versenyre. Már vagy negyven fiatal srác várakozott a kezdésre, kezében a hajójával. Én azonnal hozzákezdttem az árbóc cseréhez, ezzel versenyképessé téve a hajómat.

A selejtezőkön szépen teljesítettem a hajóm és az elődöntőbe jutottam. Három hajó versenyzett a döntőbe jutásért, közöttük az enyém. A stégről indítva a vitorlásom szépen haladt a cél felé, míg a másik kettő, egyik jobbra, a másik balra eltért az iránytól és bevette magát a nádasba. Az én hajóm egyenesen haladt előre. A mai szóhasználattal élve, épp hátradőltem, hogy élvezzem a sikert, amikor hirtelen, mint aki meggondolta magát, mégse ment át a célvonalon, hanem előtte visszafordult és visszaúszott a stéghez. Miért történt mindez máig sem tudom. De a zsűri mindhármunkat kizárt a további versenyből. A tanár bácsi szerint nem rögzítettem rendesen a vitorlát, ezért egy hirtelen szélváltás megfordította és visszahozta vitorlásomat.

Többé már a hajózó kategóriában nem versenyeztem. Sokáig őriztem a hajómat, de a néhány szori költözés során megsérült és már nem javítottam ki. Így ért véget hajómodellezői pályafutásom.

Modellezni szerettem, így repülőgép modellezésre adtam a fejem. A szakkörön vitorlázó repülőt készítettünk. Gondosan, épp úgy, mint annak idején a hajót. Minden lépés gondosan megtervezett volt. A szárnyhoz, mint a hajókhoz, előre elkészített bordákat kaptunk, amit a gondosan előkészített merevítő léchez kellett illeszteni. Amikor már összeállt a szárny körvonala, befedtük zsírpapírral, gondosan ragasztva. Azután lefújtuk vízzel, a hagyományos módon, hajlakk fúvóval. Száradás után a papír ráfeszült a szárny bordázatára és szép sima felületet biztosított. A szárny, a farok rész rögzítése után, már csak a gép orrába helyezett ólom-gyönggyel, a gép stabilitását kellett biztosítani. A sok munka után végül a remek kis vitorlázó repülő elkészült.

A verseny, amire beneveztünk szintén Szegeden, a repülőtéren volt. Itt a legkülönbözőbb kategóriákban álltak a rajthoz a versenyzők. Volt itt vitorlázó gép, gumimotoros repülőgép, távirányítású motoros repülő is és még nagyon sok féle.

A vitorlázó gépek versenyében az időre történő repülés volt a kritérium. Meghatározott ideig kellett a levegőbe emelkedő gépnek, a termiket kihasználva fennmaradni, majd sikeresen földet érni.

Az én gépem, a felhúzó zsinórral történt emelkedés után szépen teljesített. Megrepülte a kiszabott normaidőt, sőt túl is teljesítette. Következett a leszállás. A gép szépen ereszkedett, már arról kezdtünk beszélni, hogy ha a második körben is ilyen jól teljesít, akkor az elődöntőbe is kerülhet. Ekkor egy furcsa fordulat következett. A gép az óvatos süllyedésből hirtelen nagyobb sebességre kapcsol. Teljesen kiszámíthatatlan lett, hogy hova fog érkezni. Végül nagy sebességgel a zsűri asztalába csapódott. A szárny azonnal darabokra tört. Tanácstalanul álltunk az eset előtt, mert elvileg minden rendben volt. Hiába nyertem az első kört, a repülési idő túlteljesítésével, a második fordulóban már nem tudtam részt venni.

A gépet soha nem építettem újjá. Így nem lett belőlem, a kettős kudarc után soha igazi, elhivatott modellező. Talán az élet figyelmeztetett, hogy ez a tevékenység nem az én műfajom. Azt már soha nem fogom megtudni, hogy valóban ez volt-e a sors intelme.

A lét paradoxona

Yijiangnan

aprócska
mint egy kis bogár
létem mely űz dacolva
átfog mint a folyondár
stop...és vége már

Öröm

Shiliuziling

ma
nap is süthetett volna
elkészült
egy könyvem újra

Apevák

Még
dalod
hangosan
szól, de lassan
halkulni kezd majd

*

Ha
idő
vasfoga
tép szaggat te
emelt fővel túrd

*
Az
étel
és ital
pazarlása
nem tetsző dolog

*
Az
érzés
ünnepkor
szeretetté
változhat benned

*
Én,
látod
megéltem
mit más, nagyon
szeretett volna!

Sötét felhők

(II. Magyar hadsereg emlékére 1943. Január)

sötét felhők fenn az égen
itt a hó s a jég az úr
lövészárók óvó mélyén
a sok katona meglapul

várják mit hoz majd a holnap
lesz könnyörület irgalom
vagy gránát tépte testüket
fedi be közös sírhalom

oly messze van a szülőföld
talán már nem vár a család
bomba robban gránát üvölt
lám az élet milyen galád

tréfát üz...élni szeretne
az a sok ezer fiatal
nem vágyott hősi szerepre
hol vér festi meg a havat

ott maradtak mindannyian
haláluk oly értelmetlen
rónán havon vérük szárad
emlékük felejthetetlen

mikor térsz majd észre ember
háború neked nem üzlet
haláloed csak járulékos
veszteség a nagy egészben

mit a több és még több szítja
hatalomvágya uraknak
szegény hátán az ostora
csattog éhes vágyainak

ne engedd hogy megtörténjen
még egyszer e sötét átok
magyar vér többé ne fessen
se havat se lövészárkot

ajánlás

herceg... isten mondd miért vak
mért hagyja e szörnyű dülást
ekkora terhet miért rak
ifjú szívre gyors elmúlást

Mit ér

mit ér az élet ha szüntelen harc
emberekkel elemekkel...a kudarc
ha nem vagy bátor borítékolva
vereség tudatba kódolva

zajos lét oly sokszor embertelen
bezár letaszít és a végtelen
magába zár és hidd el nem ereszt
félelmed mint a mount everest

még a csúcsra törsz de nem éred el
botorkálva lábad sárban lépdél
falat bontanál az élet is fáj
már kiégett puszta csupán a táj

remény él benned egy jobb világra
harcban élni...létbe applikálva

ajánlás

herceg jó lenne egy kis nyugalom
hol harc nélkül lában lógathatom
hol virágillat száll a rét felett
talán ilyen csak álmomban lehet

ha nem gyötörnek éjjel rémálmok
nyugalom béke amit találok

Zara

Tegnap még két kutyánk volt, ma már egy sincs. Bessy a komondor husky keverék kutyus szinte pár hét alatt ment el egy kullancs csípése miatt. Olyan sűrű volt a fehér bundája, hogy észre sem vettük csak akkor, mikor már késő volt. Hiába a gondos ápolás, az injekciók, a

kutyus, aki mindig öntörvényű volt, a boldog vadászmezőkre távozott. Zizi a másik kutyusunk, egy fajtisza kertaljai turmix, bár soha nem adott életet kicsi kutyáknak olyan súlyos méhgyulladást kapott, hogy az állatorvos sem tudott rajta segíteni. Gyászba borult a ház. Párom hallani sem akart arról, hogy újabb kutya kerüljön a hozzánk, mert a kutya nálunk igazi családtagnak számított. Egy ismételt veszteséget nem akart bevállalni.

Néhány hónappal a veszteség után egy kedves barátunk unszolására meglátogattuk a környék egyik vásárát. Csodaszép időben sétálgattunk az árusok között. Bár igazából semmit nem akartunk venni. Nézelődés közben betévedtünk oda, ahol az állatokat – borjúkat, sertéseket, birkákat – kínáltak eladásra. Rögtön megakadt a szemünk három „gombócon” ahogy egymással játszottak. Három csodaszép kicsi kutya volt, lehettek 8-9 hetesek. Termetükből látszott, hogy hatalmas kutyák lesznek felnőtt korukban. A párom ismerte az eladót. Érdeklődésünkre elmondta, hogy kaukázusi medveölő fajta kiskutyák. Az egyik azonnal odament a páromhoz és ahogy leguggolt hozzá, hogy megsimogassa, már bele is akart ülni az ölébe. Csinos kis pofája volt, értelem csillogott a szemében.

- Nézze, magának, mint régi ismerősnek, jelentős árengedménnyel, odaadom. Egy fiú van köztük és kettő pedig lány. Lehet választani, ha gondolja.

Látszott a páromon, hogy első pillantásra megtetszett neki ez a kis szörgombóc. Elkérte a telefonszámot és a címet, hogy hova lehet majd érte menni, ha úgy határozunk és nem utolsó sorban, ha még nem kelt el. Otthon azután többször átbeszéltük a dolgot. Megnéztük a világhálón, hogy mit is írnak erről a fajtáról. Mint ahogy lenni szokott a vélemények nagyon megoszlottak. Volt, aki óva intett attól, hogy ilyen kutyánk legyen, de mások, ezt cáfolták, azzal, hogy megfelelő tanítás mellett egy remek kutyánk lehet. Arra a döntésre jutottunk, hogy megnézzük a körülményeket, a szülőket és abból próbáljuk levonni a következtetést.

A tulajdonoshoz becsöngetve, ahogy kinyílt a nagykapu láttuk, hogy a gazda mellett egy hatalmas kan kutya közeledik. Kicsit óztkodva

indultunk befelé, de azon kívül, hogy rögzítette a szagunkat nem történt semmi. Az udvaron az anyuka kutya hevert mellette a három kicsi gyúrte gyömöszölte egymást. A szuka csak ránk nézett, de nem jelentettünk számára fontosat, ezért folytatta a semmittevést. A párom rögtön simogatni kezdte a kicsiket, a kan viszont odajött és szinte kikövetelte, hogy őt simogassa. Egy pillanat alatt elszállt belőlünk az olvasott rossz vélemény, így az üzlet megköttetett és egy kicsi szuka lett a mienk.

Kicsi kutyánk a Zara nevet kapta. Nem félt semmitől. Kivéve amikor először találkozott egy plüss macival, a játékával. Hiszen mégis csak medveölő! Három méterről megugatta, de közelebb nem akart menni hozzá. Egyre bízattuk, de nem nagyon volt foganatja. Körbe-körbe sétálta, közben folyamatosan ugatta. Jókat neveltünk. Eltelt vagy fél óra így. Mikor látta, hogy a maci nem támad, odarontott és cibálni kezdte. Később ez volt a kedvenc játékszere. Azt hittük az első éjszaka a szülők nélkül majd zűrös lesz, de nem történt semmi.

Szépen növekedett. Hat hónapos volt, amikor elkezdtek iskolába járni. Nem volt agresszív. Hagyta, hogy a kisebb kutyák húzzák a fülét, ha úgy gondolta, hogy több a kettőnél, lerázta őket és tovább állt. Imádott sétálni, de ha meglátott valamit, ami érdekelte, szinte alig lehetett megállítani. Ilyen kutyánk még nem volt. Ha dörgött villámlott nem keresett fedezéket. Ahonnan jött a dörgés arrafelé szaladt és alaposan megugatta. Próbálta elkergetni. Ezt a kifejezetten állatgyűlölő szomszéd többször nehezményezte is.

Mikor már betöltötte az egy évet, nagyon nagy kutya volt. Kb. 60 kiló. Imádott játszani, szerette, ha simogattuk, de a házába, amit neki készítettünk sem volt hajlandó bemenni. Télen is kint aludt a lábtörlőn, néha ha esett befedte a hó, de nem törődött vele. A nyár annál inkább megviselte, hisz szőrének nagy részét ilyenkor elveszítette. Gyönyörű kutya volt. Okos, értelmes.

Szokásom volt, hogy délben, míg a páromat vártam, hogy a munkahelyéről hazaérjen, megettem egy joghurtot. Olyankor odaült elém és szinte kinézte a számból a falatot. Mindig hagytam a dobozban néhány falatot, amit azután nagy élvezettel eltakarított.

Olyan tisztára nyalta a joghurtos dobozt, hogy mosogatógéppel nem lehetett volna tisztábbra varázsolni. Mindennapos rituálé volt az is, hogy hat-nyolc kört futott az udvaron, a fészker körül. Egy alkalommal elbújtam egy fa mögé és vártam, hogy odaérkezzen. A teljes sebességgel érkező kutyus elé kiléptem és rögtön tudtam, ez rossz ötlet volt. Zara már korrigálni nem tudott és teljes lendülettel a lengőbordámra érkezett. Akkorát estem amekkora voltam. Zara, csak nyikkant egyet, majd folytatta a köreit. Alig kaptam levegőt, de azután csak egy enyhe fájás maradt. Néhány héttel később egy röntgen vizsgálat mutatta ki, hogy a lengőbordám megrepedt. Az orvos kérdésére csak annyit mondtam, elestem. Nem mertem bevallani, hogy mekkora marhaságot csináltam.

Ugyanígy járt a párom is, aki egy alkalommal a séta során nem figyelt, mert épp rágyújtott, amikor Zara észrevett valamit amit azonnal meg kellett vizsgálni és elindult. Elrántotta a páromat, aki elesett és 2 bordája megrepedt.

Már elmúlt két éves és azt fontolgattuk, hogy - a nagyközségben egy ismerősnek kaukázusi kan kutyája volt – összehozzuk a nászt és megajándékozunk Zarát az anyaság örömeivel. Már csak az alkalomra vártunk, amikor észrevettük, hogy a kutyus a bal lábára sántít. Ez ugyan nem volt észrevehető, ha postás érkezett a kapuhoz, vagy lovas kocsis ment az úton, de máskor mindig. Az állatorvos egy specialistához küldött bennünket, aki miután megvizsgálta, megmondta a diagnózist. A kutyusunk könyök szalagja elszakadt. Meg kell műteni. Ha nem tesszük ezt a kutyus egy idő után majd nem fog tudni menni, mert kíméli majd a lábát, ez viszont károsodást okoz a gerincében. Azt is elmondta, hogy a műtét ára több mint százezer forint.

Nem volt választásunk. Nem akartuk tönkretenni a csodaszép kutyusunkat.

Egy keddi napon került sor a műtetre, ami az orvos szerint remekül sikerült. Zara hatalmas nyugalommal tűrte a megpróbáltatást. A hét végén kellett visszamennünk kezelésre. A sebe szépen gyógyult, igaz a nyakára illesztett tölcsért, mely azt a célt szolgálta volna, hogy a

sebet ne nyalogassa nem tűrte. Mindent megtett, hogy levegye, mi pedig segítettünk neki ebben.

Pénteken kezelésre vittük. Láttuk rajta, hogy nem jól fogadja. Ideges volt, türelmetlen. Bár a műtött lábát már használta, nem tudott megnyugodni. Lihegése elárulta, hogy nem rajong a mai napért. Az állatorvos megnyugtatót bennünket, hogy majd ha végeztünk elmúlik. A vizsgálat azt állapította meg, hogy csodásan gyógyul a seb. Már kötést sem tettek rá, csak lekenték valamivel. Hazafelé a kocsiban Zara már nyugodtnak tűnt. Remekül bevacsorázott és aludni tért. Ott ültem és néztem, ahogy a kutyánk alszik. Hirtelen valami megváltozott. Zara egy nagy levegőt vett és nem lélegzett. Próbáltuk újra éleszteni, de nem lehetett. Azonnal hívtam az állatorvost, aki azt mondta: ez a nagytestű kutyáknál az átélt stressz hatására előfordul. Úgy nevezik, hogy hirtelen szívleállás. Azt is mondta, hogy elvesztettük, mert ilyenkor már nincs mit tenni.

Így veszítettük el a legszebb kutyusunkat, mely nem volt ugyan öleb, de szeretetéhes csodás jószág volt. Néha okozott bosszúságot is, de az emlékeinkben csak a szép dolgok maradtak meg. Ha igaz a „kutya négy élete” című film, vajon milyen testben fog újra megszületni, vagy lelke a boldog vadászmezőkön marad inkább. Még ma is nagyon hiányzik, pedig sok év telt el az óta.

Látom

látom amit más nem lát
ha kell lehajolok érte
mindennapi apró csodát
megfogtam érzem megérte

élni kell nem csak szenvedni
tört álmokon nincsen varázs
akarát segít elérni
mit szeretnél nem lesz blamázs

tiszta égből nap süt reád
átkot törni csak így lehet
szerencse is hű lesz hozzád
bevált majd szép ígéretet

nem mást hisz ezért születél
életedben boldog legyél

ajánlás

herceg oly egyszerű minden
megélni sok apró csodát
mindegy hol élsz melyik szinten
küzdj hogy elérd léted igazát

Magammal vihetem

„Mindenemet magammal hordozom.
És ami enyém volt, enyém marad
Innen is, túl is a csillagokon,
Mert lélek vagyok, végtelen, szabad.’
Reményik Sándor: Omnia mea mecum porto

magammal vihetem ha elmegyek
mindazt ami egykor az enyém volt
legyen valóság vagy álmhegyek
sajnos a halál nem egy mozgó bolt

kharon hajója nem visz csak engem
minden amim volt bizony itt marad
hiába az akarat vágy bennem
mit alkottam talán majd megragad

emlékezet szűkülő rostjain
de ódát nem zeng rólam a fáma
szép a világ az éltem romjain

pillanat a létre applikálva
csillagokba vágyom oly nagyon rég
lehet hogy egyszer visszajövök még

ajánlás

herceg ugye az újjászületés
valós és nem csupán egy fikció
de vajon mondd el hol van az a rés
melyen át láthatom mi a való

nem gondoltam átírt szövegekre
a hatalom eszköze nem való
ha rettegve nézel a mennyekre
akkor könnyen vagy irányítható

Maradt a semmi

peng az égen
zeng a földön
őrült a zaj
kopácsolás

mutyi a munka
ezt teszik újra
folyik a fű alatt
a harácsolás

talán nem látod
mért marad rajtad
e gigászi zajban
a rút fájdalom

mert teszed a dolgod
de ellopják a koncot
mit a terített asztal
szolgája dob

maradt a semmi
a lelked is üres
a zaj hálójában
vergődik a csend

mit kéne tenni
nem vállalja senki
félelem téged is
fojtva szorít

zeng a zsoltár
a templom csendjében
már mammon az úr
a vakhitben is

agymosás réme
kúszik elő újra
metsz ördögi jelet
ha lelked hamis

talán ha csendben
beállsz a sorba
nem kívánsz nagyot
csak élni akarsz

konc is kerülhet
az asztalodra
tört gerinccel vár
majd a szolga had

de harcolnod kell
ha élni szeretnél
nem egy elvetélt
életben vergődnél

Mint egykor II

mint egykor a kemény halmok csúcsán
ma is megakad ott vágyón a szemem
az érzés most is él de kurtán furcsán
a test mást akar mint azt képzelem

ma is dúlom bontom gondolatban
toporzékol a vágy ott legbelül
télben várva még a szép tavaszra
hogyan elnehezült vágyam újra repül

Hol egykor hullám

döngő léptek kiált a félelem
agyad a csendben rémet fabrikál
a gondolat vergődik mi lesz velem
a barométer is esőre áll

hol egykor hullám vetett tajtékot
képeket sodor az emlékezet
szitok sziklák és fekélyes partok
szegélyezik az elmúlt életed

vergődsz e zajból applikált csendben
ordítanál de tudod nem lehet
érzed körülöttem nincsen most rendben

emberség érzés és szép emlékezet
háború dúl agyadban körülöttem
ellenségképed is az ellenséged

ajánlás

herceg skizofrén álmok döntenek
józan ítélet talán már a múlté
beteg világ és beteg emberek
béke nélkül lesznek az enyészeté

tudom csak akkor lenne ismét béke
ha a józan ész újra visszatérne

Magyar vagyok

"Nézd, ma a hold, a narancs telihold
a Körös tükörén lebegő.
Mondd, nem ez a kép, meg egy harapásnyi
itthoni jó levegő"

SIMONYI (Szmola) IMRE: Itthon

magyar vagyok magyarnak születtem
csak itt érzem jól igazán magam
pedig oly sokszor támad ellenem
véleményemért az ellen roham

párbeszéd kellene úgy mint régen
nem tékozolni gúnyra percekét
hagyni a másikat is hogy éljen
nem törni zúzni "átkos" fejeket

nem erőből durván vitatkozni
tudva hogy nem ez az ősi erény
másikat figyelemmel hallgatni
még ha nem is érdekel a vélemény

mit képvisel talán hisz is benne
hiheti az ország neki otthona
milyen jó volna ha párbeszéd lenne
nem egymást mocskoló durva vita

ajánlás

herceg hová lett Árpád hősi népe
hová lett a közös gondolkodás
magyar magyarnak itt az ellensége
érzés bennem hogy magának sírt ás

ki megélni nem tud menekül innen
hisz nyomasztja a teher banki kamat
mérleg nyelve külföld felé billen
elhagyva szeretett országodat

pedig itthon lenne igazán jó
hisz itt van a szülőföld a család
annyi emlék mi nem pótolható
de pénz hatalma nagyon galád

itthoni levegőt nem pótolja más
de vár a pénzért a küzdés rohanás

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Feleségemnek, **Veronikának.** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam és nélküle ez a kötet
nem jöhetett volna létre.

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közszájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014. aug. – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában.

2017. Mint tömjénfüst
2018. Szárnyszegetten
2018. Látod fényt sírnak...
2019. Csendfolyamok
2019. A Hold mosolya
2019. Sziklákön egy fa...
2020. Hegedűszó...talán az élet
2020. Ahonnan jöttem
2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2020. Felemelt fejjel
2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2021. Záróra előtt
2022. Idő, szerelem
2022. Élet szilánkok
2022. Fekete és fehér
2022. Európai aranyásó – regény
2022. Szaltó Mortále
2022. Álmaim balladája
2022. Utam balladája
2023 Csend alkonyán

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákön egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2022. Életem balladája I-II. kötet – eddig megjelent versek gyűjteménye
2023. Új kenyér – eddig megjelent novellák gyűjteménye

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

- 2016. Poet Antológia – három vers
- 2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2017. Poet História X. Antológia – három vers
- 2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
- 2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
- 2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
- 2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
- 2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
- 2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
- 2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin
Köszönöm Uram! novella
- 2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék antológia
- 2021. Gold Pen antológia ötödik kötet.
- 2021. Holnap Magazin Ajándék antológia
- 2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék Antológia
- 2022. Krúdíy Antológia

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelentek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.

2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

2022. Kárász József Irodalmi Kör Hódmezővásárhely pályázatán novella különdíj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságomért Díszoklevéllel jutalmazott

2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék pályázat novella II. díj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságom elismeréseként Krúdy Öröksége-díjjal jutalmazott

2022. Pro Cultura Alapítvány és Országos Mécs László 2022 év nyugdíjas költője pályázaton I. díj (ez alkalomból az Algyői Hírmondó riportot készítettem velem).

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József,

Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila, Erst Ferenc és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta bővült.

A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján. 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

2021. December a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. A Batsányi-Cserhát Művész Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. Tagja lettem a Kárász József Irodalmi Körnek.

2022. Több irodalmi oldalon – Facebook, Kláris Irodalmi Folyóirat, stb – publikálom műveimet.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. Megpróbálkoztam a regény műfajával is. A regény megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely új és még meg nem jelent verseimet valamint új novelláimat tartalmazza. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Csend alkonyán	6
Az alkony	6
Gyűlölni egyszerűbb	7
Ki vagyok én II.	8
Is erat vere dignita (Tényleg megérte)	9
Megpörgetve	10
Üveg nyakán	11
Reményem	11
Nyálas nyirkos most a lég	12
Testamentum II	14
Tépelődés II.	15
Nem szerettem soha	15
Hová tűnt	17
Roppan a kötelék	18
Mindenütt nyíló vadvirágok	18
Köd fojtotta	19
Horváth József emlékére	19
Vasút	20
In memoriam	21
Csak tedd	21
Diófa	22
Cím nélkül	23
Az élet	23
A narancssárga láng – novella	24
Egyenes beszéd	27
Az élet játéka	28
Világosságot a fejekbe	28
Est homálya	29
Meg kell tudnod	29
Karácsonyi pillanat	30
Mit látok	31
Töredék	34
Sorokat írok	34
Néhány pillanat	35
Okfejtés	35

Kötet ellenesek margójára	35
Anyák napjára	37
Fel nem adhatod	37
Ha megérted sorsod	38
Ha dőlni látszik	38
Bár csendet ír	39
Meddig ég még	40
Hol álom folyóknak	41
Mit mondana	41
Magamnak	42
A hógolyó – novella	43
Feleségem születésnapjára	46
Gyönyörű volt	46
Eltávozott ismét	47
Talán megszűnik	48
Szerelem	48
Sándor barátomnak 70. születésnapjára	49
Én	49
Miért teszi ezt	50
Árván álló	50
Ott túl már	51
Mert feloldozást	51
Ha feladod	52
A sérülés – novella	53
Hova jut a Föld	56
Tengerparti anziksz	57
Édes álom	57
Az ősz dala	58
Ha a csend ölel át	58
Gondolatok az életemről	59
Ülj mellém	60
Magány	60
Aprócska vers	60
Nem vagy átkozott	61
Egy vers margójára	61
Születésnapra... feleségemnek	62
Konklúzió	62
Ígéri-e	63

Kijelentés	63
Emlék	64
Sors megtaposott	64
Bíborban égő	65
Természet	66
Értelem szikrája	67
Vártam rád III.	68
Déri Miksa Gépipari Technikum – megemlékezés	69
Nyár végi töprengés	75
Múzsám és én I.	76
Múzsám és én II.	77
Az álom az	77
Köszöntő a hóvirághoz	78
A szeretet nem más	78
Mítoszok csillagfénye II.	78
Az új nap varázsa	79
„Fény” félelem	80
Névnapomra	80
Nem a háztetőn	81
Vezeklés... miért	81
Hogy nem lettem igazi modellező?	82
A lét paradoxona	85
Öröm	85
Apevák	85
Sötét felhők	86
Mit ér	88
Zara – elbeszélés	88
Látom	92
Magammal vihetem	93
Maradt a semmi	94
Mint egykor	96
Hol egykor hullám	96
Magyar vagyok	97
Köszönetnyilvánítás	99
Kedves olvasó – bemutatkozás	100
Tartalomjegyzék	105
Impresszum	109

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 108 oldalon

Hegedűs Gábor 2023

EPUB ISBN 978-615-82106-8-3

„csend alkonyán megtépázva
hallgatnád ha lenne a zajt
csak ülsz magadban mélázva
várod hogy dörrenjen a rajt”

Hegedűs Gábor